

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/28/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1120217254
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1120217254.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Maroša Maškoviča a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: R.. Ľ.U. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. X, Z., proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR, IČO: 00 166 481, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18. januára 2023, č. k. 12C/64/2020-399, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie mení tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.500,- eur, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšnej zamietajúcej časti sa napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje. Žalovanej sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2/ V dôvodoch napadnutého rozsudku súd prvej inštancie poukázal na skutkové zdôvodnenie žaloby, ktoré žalobca vymedzil tak, že sa podanou žalobou domáha od žalovanej zaplata náhrady; titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Skonštatoval, že si uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu, za ktorý označil neprimerane dlhú dobu vedenia trestného konania od 06.07.2016 do 01.07.2020, vo výške 3.000,- eur, z titulu bezdôvodného vedenia trestného stíhania v čase od 07.07.2016 do 01.07.2020 vo výške 10.000,- eur, z titulu nezákonného zadržania a obmedzenia osobnej slobody od 06.07.2016 v čase od 18:50 hod. do 07.07.2016 do 8:15 hod. s výnimkou výsluchov zadržanej osoby a obvineného v čase od 02:10 hod. do 03:10 hod. a v čase od 07:00 hod. do 08:20 hod. vo výške 2.000,- eur a z titulu nedôvodného vykonania osobnej prehliadky, nedôvodného získania osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, meraním biometrických údajov tela a fotografovaním bez jeho súhlasu v dňoch od 06.07.2016 do 07.07.2016, ako aj za ďalšie uchovávanie nedôvodne získaných osobných údajov aj v informačnom systéme MV SR AFIS za obdobie od 06.07.2016 do 18.08.2020 vo výške 3.000,- eur. Tvrdil, že dňa 06.07.2016 v čase o 18:50 hod. bol postupom podľa § 85 ods. 2 zákona č. 301/2005 Z. z. obmedzený na osobnej slobode policajtami PMJ KR PZ Bratislava I, Y. G. a F. Š. a následne v čase o 20:30 hod. bol postupom podľa § 85 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z.z. obmedzený na osobnej slobode povereným príslušníkom PZ W.. B.. Uznesením vydaným povereným príslušníkom PZ Obvodného oddelenia Bratislava Staré mesto - východ, odbor poriadkovej polície, Okr. riaditeľstva PZ Bratislava I dňa 07.07.2016, v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016, postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku mu bolo vznesené obvinenie pre spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona. Dňa 07.07.2016 podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, ktorú prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava

I Y. N. uznesením, č. 1Pv 364/16/1100-18 zo dňa 20.07.2016 zamietla ako nedôvodnú. Postupom podľa § 210 Trestného poriadku podal v dňoch 08.07.2016, 08.08.2016 a 07.09.2016 sťažnosti na postup povereného príslušníka PZ, ktoré boli menovanou prokurátorkou odmietnuté ako nedôvodné, pričom v upovedomení pod č. 1Pv 364/16/1100-30 zo dňa 22.08.2020 konštatovala prijatie opatrení voči policajtovi za účelom odstránenia prieťahov. Dňa 05.10.2016 postupom podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku podal návrh na zrušenie právoplatného rozhodnutia v prípravnom konaní č. IV Pz 369/16/1000-11 zo dňa 03.01.2017. Dňa 13.03.2017 vykonal záverečné preštudovanie vyšetrovacieho spisu, pričom podal návrh na zastavenie trestného stíhania z dôvodu, že skutok uvádzaný v uznesení o vznesení obvinenia sa nestal a namietol aj prekročenie lehoty na ukončenie vyšetrovania podľa § 203 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Dňa 12.04.2017 prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I, Y. N.N., podala na žalobcu obžalobu pod č. 1Pv 264/16/1101-67 pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Dňa 30.01.2019 Okresný súd Bratislava I vyhlásil rozsudok, sp. zn. 1T/17/2017, ktorým ho postupom podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. Dňa 31.01.2019 prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I, M. Y., pod č. 1Pv 264/16/1101-111, podal všeobecné odvolanie voči rozsudku s tým, že ho bližšie odôvodní po doručení písomného vyhotovenia rozsudku. Rozsudok v písomnej podobe bol Okresnej prokuratúre Bratislava I doručený dňa 18.04.2019. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bratislava I, E. Č., odvolanie voči rozsudku písomne odôvodnil až podaním pod č. I 264/16/1101-113 zo dňa 22.05.2019, teda až 5 týždňov od doručenia rozsudku, pričom v písomnom odôvodnení žiadal rozsudok zrušiť a vrátiť súdu prvého stupňa späť na konanie. Dňa 01.07.2020 Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 2To/34/2020, právoplatným dňa 01.07.2020, podľa § 321 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku, zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku s použitím § 285 písm. a) Trestného poriadku, ho spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že skutok sa nestal. Ďalej žalobca dôvodil, že dňa 06.08.2020 požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody za neprimerane dlhú lehotu vedenia trestného konania, za nedôvodnosť trestného konania vedeného voči nemu, za obmedzenie osobnej slobody, za vykonanie osobnej prehliadky a za bezdôvodné získanie a uchovávanie jeho osobných údajov bez jeho súhlasu. Žalovaný oznámením č. VI/4 Gc 125/20/1000-5 zo dňa 01.12.2020 odmietol jeho nárok uspokojiť. Argumentoval, že vec nebola zložitá po stránke skutkovej a ani procesnej, a preto malo byť prípravné konanie ukončené v lehote do 60 dní od začatia stíhania (07.09.2016), pričom obžaloba bola podaná až dňa 12.04.2017. Poukázal na to, že v prípravnom konaní podal sťažnosť na postup policajta, vo vzťahu ku ktorej prokurátorka Y. N. skonštatovala, že poverený príslušník PZ nepostupoval podľa jej záväzných pokynov a nevykonal úkony v stanovenej lehote, avšak v ďalšom už neurobila nič viac preto, aby prípravné trestné konanie bolo plynulé a ukončené v lehote podľa § 203 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Vo vzťahu k neprimerane dlhej dobe vedenia trestného konania uviedol, že v zmysle vnútroštátnej právnej úpravy a aj podľa judikatúry ESLP mal právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote, pričom toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Bol obvinený a obžalovaný takmer 4 roky, čím bol neúmerne dlhý čas vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude. Najvyššia možná trestná sadzba bola vo výške 3 roky odňatia slobody, a preto je neprimerané, aby sa trestné konanie viedlo dlhšie, ako bolo vôbec možné uložiť najprísnejší trest. Jeho sťažnosť proti prekročeniu lehoty na ukončenie prípravného konania v zmysle § 203 ods. 1 písm. c) prokurátorka žiadnym spôsobom nevybavila. Počas trestného konania pred súdom podal dve sťažnosti na prieťahy v konaní predsedovi súdu, ktorý mu oznámil, že prieťahy už boli odstránené, a že spis bol postúpený na rozhodnutie krajskému súdu. Vo vzťahu k vzniku a výške nemajetkovej ujmy za bezdôvodné vedenie trestného stíhania vo výške 10.000,- eur uviedol, že jeho život bol po dobu takmer 4 rokov postihnutý obavou z možnosti uloženia mu viacročného trestu odňatia slobody, či uloženia iného trestu, čo mu spôsobovalo úzkosť, tieseň, stres a nepohodu. Následkom vedenia trestného konania nemohol odcestovať do zahraničia, musel odmietat pozvania od svojich priateľov, ktorí ho opakovane pozývali na dlhší pobyt u nich, a to práve z dôvodu vedenia trestného konania, nakoľko ako obvinený a potom už aj ako obžalovaný, mal nielen záujem, ale aj povinnosť zúčastňovať sa na nariadených úkonoch trestného konania, či pojednávaníach v trestnom konaní. Následkom vedenia nedôvodného trestného konania sa mu značne zhoršil zdravotný stav a musel podstúpiť rôzne lekárske vyšetrenia a začať užívať medikamentóznú liečbu. Z výpisu evidencie priestupkov vyplýva, že bol počas 5 rokov prejednávaný napomenutím len za jeden dopravný priestupok, a to parkovaním vozidla na vyhradenom parkovisku. Vedením nedôvodného trestného konania bola poškodená jeho povesť a dobré meno, nakoľko o vedení trestného konania sa dozvedela verejnosť, širší okruh jeho priateľov, známych, kolegov či susedov. Jeho osobné údaje, v rozsahu meno a priezvisko, boli zakaždým zverejňované na webovom sídle MS SR v časti trestné súdne pojednávania, a to

spolu s ustanovením Trestného zákona, pre ktorý bola na neho podaná obžaloba, čím bola znížená jeho dôstojnosť a verejnosť ho mohla vnímať ako osobu, ktorá má spor s políciou. Viacerí z okruhu jeho priateľov, známych, susedov sa ho často dopytovali, či je možné, aby bol vôbec trestne stíhaný, nakoľko všetci ho vnímajú ako zodpovedného a čestného človeka. Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nezákonné zadržanie a obmedzenie osobnej slobody od 06.07.2016 v čase od 18:50 hod. do 07.07.2016 do 8:15 hod. uviedol, že jeho osobná sloboda bola obmedzená nezákonným a ponižujúcim spôsobom mimo celu policajného zaistenia. Zo správy verejnej ochrankyne práv č. 2253/2016/VOP zo dňa 19.01.2017 vyplýva, že postupom Ob. oddelenia PZ Bratislava Staré Mesto - východ v rozpore s právnymi predpismi prišlo k porušeniu osobnej slobody žalobcu podľa čl. 17 Ústavy SR, k porušeniu základného práva nebyť podrobený neľudskému a ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu garantovaného čl. 16 Ústavy SR a čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR. Obmedzením jeho osobnej slobody bolo porušené jeho právo na ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti a osobnej cti. Napokon vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodné vykonanie osobnej prehliadky, nedôvodné získanie osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, meraním biometrických údajov tela a fotografovaním v dňoch od 06.07.2016 do 07.07.2016, ako aj uchovávaním nedôvodne získaných osobných údajov uviedol, že k ich získaniu došlo bez jeho súhlasu v rámci trestného konania policajtom, a pretože skutok kladený mu za vinu sa nestal, nebol žiadny zákonný dôvod na vykonanie jeho osobnej prehliadky a ani na odňatie jeho osobných vecí, vrátane telefónu, čo malo za následok, že nemohol kontaktovať príbuzných a známych, ktorí mali o neho počas noci strach. Vyjadril názor, že už vôbec nebol dôvod na získavanie tak citlivých osobných údajov, akými sú daktyloskopické odtlačky prstov a dlaní rúk a nebol dôvod vykonávať meranie a záznam biometrických údajov jeho tela, či vyhotovenie fotografií a ani dôvod na ďalšie uchovávanie takýchto citlivých osobných údajov v informačných systémoch Ministerstva vnútra SR v čase od 07.07.2016 do 18.08.2020, teda viac ako 4 roky, v informačnom systéme AFIS, do ktorého mohli mať prístup aj rôzne závadové osoby pôsobiace v tom čase v rámci zločineckých štruktúr PZ, ktoré ich mohli zneužiť. O výmaz osobných údajov musel Ministerstvo vnútra SR požiadať osobitnou žiadosťou.

3/ Súd prvej inštancie ďalej ozrejmil dokazovanie, ktoré v predmetnej veci vykonal, a to oboznámením pripojeným trestným spisom Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/17/2017, upovedomením Okresnej prokuratúry Bratislava I č. 1PV 264/16/1101-30 zo dňa 22.08.2016, upovedomením Generálnej prokuratúry č. IV Pz 369/16/1000-11 zo dňa 03.01.2017, upovedomením verejnej ochrankyne práv č. 2253/2016/VOP zo dňa 20.01.2017, upovedomením Okresnej prokuratúry Bratislava I, č. 1PV 264/16/1101-69 zo dňa 11.04.2017, výpisom z internetovej stránky MS SR o pojednávaní v trestnej veci sp. zn. 2To/34/2020, žiadosťou žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (ujmy) zo dňa 06.08.2016, listom Generálnej prokuratúry SR, č. VI/4 Gc 125/20/1000-5 zo dňa 01.12.2020, odpoveďou Úradu inšpekčnej služby č. UIS-KO-OOOU-2020/003572-008 zo dňa 04.09.2020, vyjadreniami žalovaného sp. zn. VI/5 Ge 14/19/1000 (2Kc 7/19/1100-3) zo dňa 07.02.2019 k žalobe žalobcu zo dňa 01.12.2017 k sp. zn. 8C/56/2017 a sp. zn. VI/5 Ge 15/19/1000 (2Kc 8/19/1100-3) zo dňa 11.02.2019 k žalobe žalobcu zo dňa 05.06.2018 k sp. zn. 21C/33/2018, zoznamom vyplatených náhrad žalovaným podľa zákona č. 514/2003 Z. z., kópiou vybavenia Krajskej prokuratúry Bratislava, sp. zn. IKn 177/17/1100-16 zo dňa 10.11.2017, žalobami žalobcu vo veci, sp. zn. 8C/56/2017 a sp. zn. 21C/33/2018, uznesením Ministerstva vnútra SR, ČVS: SKIS-40/OISZ-SV-2018 zo dňa 26.06.2018, mailom zo dňa 15.11.2022 z ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016, sťažnosťami žalobcu zo dňa 26.09.2019 a 11.03.2020, pripojenými spismi Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1SprV/265/2020 a sp. zn. 1SprV/429/2019 a žiadosťou ČVS: ORP-953/SMV-B1/2016 zo dňa 07.07.2016.

4/ Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/17/2017 súd prvej inštancie skutkovo zistil, že dňa 06.07.2016 o 20:30 hod. Okr. riaditeľstvo PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, OO PZ Bratislava Staré mesto - východ spísalo zápisnicu o zadržaní a obmedzení osobnej slobody a prehliadke žalobcu ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016, podľa ktorej bol žalobca zadržaný dňa 06.07.2016 v čase o 18:50 hod. hliadkami OO PZ Bratislava z rozhodnutia povereného príslušníka PZ podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a) a c) TP na Nám. Franza Liszta na obratisku električiek a o 20:30 hod. bol prevzatý príslušníkom PZ R.. W. B. na Sasinkovej 23 v Bratislave. O zadržaní žalobcu bol upovedomený prokurátor OP BA I W.. E. Č. dňa 06.07.2016. Žalobcovi bola v zmysle § 99 ods. 4 s poukazom na § 102 ods. 4 Trestného poriadku vykonaná osobná prehliadka. Príkazom Okr. riaditeľstva PZ Bratislava I, odboru poriadkovej polície, Obvodné oddelenie Bratislava Staré mesto - východ, ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016, následne bol žalobca podľa § 86 ods. 2 Trestného poriadku prepustený na slobodu dňa 07.07.2016 o 08:15 hod., pričom mu bolo uznesením

sp. zn. ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016 vznesené obvinenie pre spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ. Okresná prokuratúra Bratislava I uznesením, č. k. 1Pv 264/16/1101-18 zo dňa 20.07.2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla sťažnosť žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia. Následne Okresná prokuratúra Bratislava I dňa 22.08.2016 vrátila vyšetrovací spis Okr. riaditeľstvu PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, obvodného oddelenia Bratislava Staré mesto - východ, aby splnilo pokyn zo dňa 20.07.2016 v čo najkratšom čase založiť do spisu listiny, ktoré boli doručené obvinenými alebo odstúpené z prokuratúry, vrátane pokynu zo dňa 20.07.2016 a plynulo pokračovalo v skrátenom vyšetrovaní, predložilo správu o aktuálnom stave konania vykonaných úkonoch a kompletný originál vyšetrovacieho spisu za účelom vykonania previerky do 30.09.2016. Okresná prokuratúra Bratislava I dňa 11.04.2017 podala na žalobcu a R.. N.. E. obžalobu podľa § 234 ods. 1 TP pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 30.01.2019 žalobcu a R.. E. oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Krajský súd v Bratislave rozsudkom, sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020, právoplatným dňa 01.07.2020, podľa § 321 ods. 1 písm. d) TP zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1T/17/2017 zo dňa 30.01.2019 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 TP s použitím § 285 písm. a) TP žalobcu a R.. N.. E. oslobodil spod obžaloby z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

5/ Zo žiadanky ČVS: ORP-953/SMV-B1/2016 zo dňa 07.07.2016 ďalej súd prvej inštancie zistil, že N.. R.. W. B., poverený príslušník PZ, požiadal o daktyloskopovanie, zisťovanie telesných znakov, meranie tela, fotografovanie: 3-dielnou foto: foto celej postavy, zvláštnych znamení a tetovaní, odber biologického materiálu žalobcu ako osoby podozrivej z prečinu podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Z odpovede Úradu Inšpekčnej služby, útvar kontroly, odbor ochrany osobných údajov, č. UIS-KO-OOOU-2020/003572-008 zo dňa 04.09.2020 zistil, že Ministerstvo vnútra SR na základe vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016 evidovalo osobné údaje žalobcu v informačnom systéme AFIS - odtlačky článkov prstov a dlaní, meno a priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, bydlisko a v informačnom systéme EVIDENCE II - meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, bydlisko; tieto údaje však neboli poskytnuté tretím stranám ani medzinárodným organizáciám a ich výmaz bol vykonaný dňa 18.08.2020 na základe oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020

6/ Súd prvej inštancie ďalej skutkovo zistil, že trestné oznámenie žalobcu vo veci podozrenia zo spáchania prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) TZ v súbehu s prečinom neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) TZ, ktorého sa mal dopustiť neznámy príslušník PZ na OO PZ Bratislava Staré mesto - východ na tom skutkovom základe, že dňa 31.08.2016 z miesta výkonu svojej služobnej činnosti na Sasinkovej 23 v Bratislave pravdepodobne zo svojho počítača mal odoslať prostredníctvom elektronickej pošty zo služobnej adresy W.B.sk na emailovú adresu I..Z.sk M., prílohou ktorej malo byť neanonymizované uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 07.07.2016, ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016, pričom adresát tejto správy (Dopr. podnik) nedisponoval právom nahliadať do vyšetrovacieho spisu a oboznamovať sa s týmito uznesením, MV SR odovzdalo na disciplinárne konanie riaditeľovi KR PZ v Bratislave, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 1 písm. a), c), d) a podľa ods. 2 alebo 3 TP.

7/ Z upovedomenia o výsledkoch vybavenia podnetu verejnej ochrankyne práv V.. V. X. č. 2253/2016/VOP zo dňa 20.01.2017 vyplýva, že postupom OO PZ Staré mesto - východ došlo k porušeniu osobnej slobody žalobcu zaručenej čl. 17 Ústavy SR, základného práva nebyť podrobený neludskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestaniu chráneného čl. 16 Ústavy SR a čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy SR. Na útvare OO Policajného zboru Staré Mesto - východ nie je zriadená celá policajného zaistenia; osoby, ktorých osobnú slobodu obmedzia príslušníci obvodného oddelenia tak bývajú umiestnené do tzv. miestnosti pre predvedené osoby, alebo podľa konkrétnych okolností aj do iných priestorov. V predmetnom prípade bol žalobca obmedzený na osobnej slobode umiestnením v priestore, ktorý nie je celou policajného zaistenia, nie je na tieto účely riadne vybavený a nespĺňa ustanovené podmienky. V miestnosti pre predvedené osoby žalobca strávil od zadržania po prepustenie vyše 10 hodín, prevažne v noci, a preto pri obmedzení osobnej slobody žalobcu polícia nepostupovala v súlade s právnymi predpismi.

8/ Listom č. 1Kn 177/17/1100-16 zo dňa 10.11.2017 Krajská prokuratúra Bratislava žalobcu upovedomila o spôsobe vybavenia jeho podania zo dňa 02.10.2017, ktorým sa domáhal preskúmania postupu

prokurátorky Okresnej prokuratúry Bratislava I vo veci evidovanej na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. 4Pn 510/16/1101 (postup v súvislosti s vybavením jeho podania zo dňa 04.07.2017). Krajská prokuratúra Bratislava uviedla, že obsahom podania žalobcu zo dňa 04.07.2017 označeného ako „Oznámenie o skutočnosti, že bol spáchaný trestný čin“ sú skutočnosti, ktoré už boli predmetom konania orgánov činných v trestnom konaní - rozhodnutie vyšetrovateľa PZ MY SR, SKIS, ÚIS, odbor inšpekčnej služby západ, zo dňa 31.08.2016 pod sp. zn. SKIS-342/OISZ-V-B5-2016, ktorý v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) TP vec - „podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 Trestného zákona, ku ktorému malo dôjsť v súvislosti s nezákonným postupom policajtov pri obmedzení jeho slobody“, odmietol, pričom postup dozorujúcej okresnej prokurátorky pri vybavení jeho podnetu označila za správny. Tá konštatovala, že výsledky vyplývajúce z upovedomenia o výsledkoch vybavenia jeho podnetu verejnou ochrankyňou práv zo dňa 20.01.2017 nie sú skutočnosťou, ktorá by zakladala alebo odôvodňovala opätovné konanie vo veci trestného konania, o ktorom už bolo rozhodnuté. Samotné stanovisko tohto orgánu nezakladá dôvod na vyslovenie záveru, že preverovaným konaním príslušníkov PZ došlo k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, resp. iného trestného činu a nie je žiaden relevantný dôvod na vykonávanie ďalších úkonov trestného konania vo veci, ktorá už bola ukončená vydaním rozhodnutia v zmysle § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku. S poukazom na uvedené preto podanie žalobcu zo dňa 02.10.2017 ako nedôvodné odložila.

9/ Generálna prokuratúra SR listom, sp. zn. IV Pz 369/16/1000-11 zo dňa 03.01.2017 žalobcu upovedomila o vybavení jeho návrhu na zrušenie právoplatného rozhodnutia prokurátora alebo policajta v prípravnom konaní zo dňa 05.10.2016. Postup službukonajúcich príslušníkov PZ v súvislosti s obmedzením jeho osobnej slobody a jeho následné zadržanie nevyhodnotila ako nesúladne s Trestným poriadkom, nezistila že pri týchto úkonoch došlo k rozporu s § 85 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Všetky dôvody a návrhy žalobcu na zrušenie uznesenia povereného príslušníka PZ o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia ako nedôvodné odložila.

10/ Z detailu webovej stránky MS SR súd prvej inštancie ďalej zistil, že bol zverejnený termín pojednávania na Krajskom súde v Bratislave v trestnej veci sp. zn. 2To/34/2020 dňa 01.07.2020 o 9:30 hod., pojednávacia miestnosť č. 46, predmet § 20, § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, obžalovaní R.. L. K. a R.. N. E., forma úkonu: verejné zasadnutie s rozhodnutím.

11/ Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (ujmy) zo dňa 06.08.2020 žalobca v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu ujmy za neprimerane dlhú lehotu vedenia trestného konania (nesprávny úradný postup), za nedôvodnosť trestného konania voči jeho osobe, za obmedzenie jeho slobody, za vykonanie osobnej prehliadky a za získanie a uchovávanie jeho osobných údajov bez jeho súhlasu. Za neprimerane dlhú lehotu vedenia trestného konania od 06.07.2016 do 01.07.2020 žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 3.000,- eur. Za nedôvodnosť trestného konania voči jeho osobe od 06.07.2016 do 01.07.2020 žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur. Za nezákonné zadržanie a obmedzenie jeho slobody dňa 06.07.2016 od 18:50 hod. do 07.07.2016 do 08:15 hod. s výnimkou výsluchov zadržanej osoby a obvineného v čase od 02:10 hod do 03:10 hod. a v čase od 07:00 hod. do 08:20 hod. žiadal náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000,- eur. Za nedôvodné vykonanie osobnej prehliadky a za nedôvodné získanie osobných údajov v dňoch 06.07.2016 a 07.07.2016, ako aj za ďalšie uchovávanie nedôvodne získaných osobných údajov aj v informačnom systéme Ministerstva vnútra SR AFIS za obdobie od 06.07.2016 doposiaľ žiadal náhradu ujmy vo výške 3.000,- eur. Generálna prokuratúra SR vybavila žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody (ujmy) v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. listom zo dňa 01.12.2020 tak, že nezistila zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku, pretože neexistuje nezákonné rozhodnutie ani nesprávny úradný postup.

12/ Súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca dňa 26.09.2019 adresoval na Okresný súd Bratislava I sťažnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017 pre nečinnosť pri rozhodovaní o jeho návrhu na opravu zápisnice o hlavnom pojednávaní konaného dňa 06.12.2017, podanej dňa 27.08.2019. Žalobca dňa 11.03.2020 adresoval na Okresný súd Bratislava I sťažnosť na nečinnosť súdu v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017, keď spis, v ktorom bol vyhlásený rozsudok dňa 31.01.2019, nebol postúpený na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Z pripojeného sťažnostného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1SprV/429/2019 zistil, že sťažnosť žalobcu zo dňa 26.09.2019 bola Okresnému súdu Bratislava I doručená dňa 30.09.2019 a predsedom súdu vybavená oznámením zo dňa 28.10.2019, doručeným žalobcovi dňa 08.11.2019. Predseda súdu sťažnosť podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku postúpil na vybavenie priamo do konania sp. zn. 1T/17/2017 a zároveň žalobcovi oznámil, že 25.10.2019 uznesením zo dňa 25.10.2019 bola podľa § 60 ods. 1 Trestného poriadku jeho žiadosť zamietnutá. Z ďalšieho

pripojeného sťažnostného spisu Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 1SprV/265/2020 súd prvej inštancie zistil, že sťažnosť žalobcu zo dňa 11.03.2020 bola predsedom súdu vybavená oznámením zo dňa 11.05.2020 tak, že táto bola podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku postúpená na vybavenie do konania sp. zn. 1T/17/2017 a zároveň predseda súdu žalobcovi oznámil, že spis bol dňa 06.05.2020 predložený na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave, a to z dôvodu odvolania prokurátora proti rozsudku zo dňa 30.01.2019, ako aj z dôvodu sťažnosti R.. E. proti uzneseniu zo dňa 25.01.2019.

13/ Zo žaloby žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom podanej na Okresný súd Bratislava I dňa 01.12.2017 (sp. zn. 8C/56/2017) súd prvej inštancie ďalej zistil, že žalobca sa podanou žalobou domáha od SR zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup, ktorý nastal pri obmedzení jeho osobnej slobody spočívajúci v postupe prokurátorov W.. E. Č. a V.. Y. N.O., vo výške 9.900,- eur. Zo žaloby žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom zo dňa 04.06.2018 (sp. zn. 21C/33/2018) podľa súdu prvej inštancie vyplývajú zistenia, že žalobca sa podanou žalobou domáha na Okresnom súde Bratislava I od SR zastúpenej Generálnou prokuratúrou SR náhrady nemajetkovej ujmy za nezákonný postup jej zamestnancov W.. E. Č. potom, ako bol dňa 06.07.2016 o 20:30 hod. telefonicky oboznámený o postupe povereného príslušníka PZ, tento nezjednal zákonnosť, čím porušil aj povinnosť uloženú mu § 26 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 154/2001 Z. z. o prokurátoroch, vo výške 6.900,- eur.

14/ Za zisteného skutkového stavu, právne odkazujúc na § 3 ods. 1 a 2, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1 a 2, § 7, § 9 ods. 1, 2, 3 a 4, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, 2, 3 a 4 a § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., účinného odo dňa 01.01.2013, súd prvej inštancie zhrnul, že žalobca sa domáha zaplataenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 18.000,- eur z titulu nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z. z., z titulu nezákonného zadržania podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. a z titulu nesprávneho úradného postupu podľa § 9 zákona č. 514/2003 Z. z.. Ozrejmil, že štát zodpovedá za škodu/nemajetkovú ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím objektívne za súčasného splnenia troch podmienok a síce, že príslušný štátny orgán 1/ vydal nezákonné rozhodnutie/resp. že sa dopustil nesprávneho úradného postupu, že 2/ poškodenému vznikla škoda, resp. nemajetková ujma, a že 3/ škoda, resp. nemajetková ujma je v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím/resp. nesprávnym úradným postupom.

15/ Súd prvej inštancie ďalej skutkovo zhrnul, že žalobca bol dňa 06.07.2016 o 18:50 hod. zadržaný príslušníkmi OR PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, OO PZ Bratislava Staré mesto - východ. O zadržaní žalobcu bola spísaná zápisnica ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016, podľa ktorej bol žalobca zadržaný z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) TP na Nám. Franza Liszta na obratisku električiek a o 20:30 hod. prevzatý príslušníkom PZ R.. W. B.E. na oddelenie - Sasinkovú 23 v Bratislave. O zadržaní bol upovedomený prokurátor OP BA I W.. E. Č. dňa 06.07.2016. Žalobcovi bola v zmysle § 99 ods. 4 s poukazom na § 102 ods. 4 TP vykonaná osobná prehliadka. Žalobca bol prepustený dňa 07.07.2016 o 8:15 hod.. Dňa 07.07.2016 mu bola uznesením Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, obvodné oddelenie Bratislava Staré mesto - východ, ČVS:ORP- 953/SMV-B1-2016 vznesené obvinenie pre spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Žalobca podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, ktorú Okresná prokuratúra Bratislava I uznesením, č. k. 1Pv 264/16/1101-18 zo dňa 20.07.2016 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla. Dňa 11.04.2017 Okresná prokuratúra Bratislava I podala na žalobcu a R.. N. E. obžalobu podľa § 234 ods. 1 Trestného poriadku pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 30.01.2019 žalobcu oslobodil spod obžaloby, nakoľko skutok nie je trestným činom. Voči rozsudku sa odvolal okresný prokurátor, ktorý odôvodnenie svojho odvolania doručil súdu dňa 24.05.2019. Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020, právoplatným dňa 01.07.2020, podľa § 321 ods. 1 písm. d) TP zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 1T/17/2017 zo dňa 30.01.2019 v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 3 TP s použitím § 285 písm. a) TP žalobcu oslobodil spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný.

16/ Vo vzťahu k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu za neprimerane dlhú dobu vedenia trestného konania (od 06.07.2016 do 01.07.2020) uplatnenom vo výške 3.000,- eur, súd prvej inštancie uviedol, že nemá právomoc posudzovať dobu vedenia trestného konania a jeho primeranosť. Citoval § 9 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. a uviedol, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca dňa 13.09.2018 žiadal Okresný súd Bratislava I o vytýčenie termínu hlavného pojednávania vo veci sp. zn. 1T/17/2017, dňa 20.03.2019 žiadal Okresný súd Bratislava I o doručenie rozsudku, dňa 26.09.2019 podal sťažnosť na nečinnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017 o jeho návrhu na opravu zápisnice o hlavnom pojednávaní konaného dňa 06.12.2017, dňa 11.03.2020 podal sťažnosť na nečinnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017, keď spis, v ktorom

bol vyhlásený rozsudok dňa 31.01.2019 nebol ešte postúpený na rozhodnutie odvolaciemu súdu a dňa 08.08.2016 podal sťažnosť na postup policajta pri nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že žiadne z predmetných podaní nebolo vybavené spôsobom upraveným v § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý predpokladá, že pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, nečinnosti orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, z právoplatného rozhodnutia ESLP, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo právoplatného rozhodnutia ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorým sa konštatovalo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa PZ, povereného príslušníka PZ spočívajúceho v porušení jeho povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa PZ, povereného príslušníka PZ prokurátorom. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobca dňa 13.09.2018 žiadal Okresný súd Bratislava I o vytýčenie termínu hlavného pojednávania vo veci sp. zn. 1T/17/2017, dňa 20.03.2019 žiadal Okresný súd Bratislava I o doručenie rozsudku, dňa 26.09.2019 podal sťažnosť na nečinnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017 týkajúca sa jeho návrhu na opravu zápisnice z hlavného pojednávania konaného dňa 06.12.2017, dňa 11.03.2020 podal sťažnosť na nečinnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017, keď spis v ktorom bol vyhlásený rozsudok 31.01.2019 ešte nebol postúpený na rozhodnutie odvolaciemu súdu; dňa 08.08.2016 podal sťažnosť na postup policajta. Žiadne z týchto sťažností neboli vybavené spôsobom podľa § 9 ods. 2, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie v tomto kontexte potom bližšie rozviedol, že Okresná prokuratúra Bratislava I dňa 22.08.2016 upovedomila žalobcu o spôsobe vybavenia jeho sťažnosti na postup policajta zo dňa 08.08.2016 s tým, že postup policajta považuje za zákonný a dôvodný; sťažnosti žalobcu na nečinnosť v trestnom konaní sp. zn. 1T/17/2017 zo dňa 26.09.2019 a 11.03.2020 predseda Okresného súdu Bratislava I vybavil oznámením zo dňa 28.10.2019 a 11.05.2020 tak, že tieto sťažnosti podľa § 55 ods. 3 Trestného poriadku postúpil na vybavenie priamo do konania sp. zn. 1T/17/2017, pričom žalobcovi v odpovedi na v poradí prvú sťažnosť oznámil vydanie uznesenia zo dňa 25.10.2019 o zamietnutí návrhu na opravu zápisnice o hlavnom pojednávaní konaného dňa 06.12.2017, v odpovedi na v poradí druhú sťažnosť ho informoval o predložení spisu na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave dňa 06.05.2020, s poučením podľa § 55 ods. 4 Trestného poriadku. Súd prvej inštancie mal za to, že zákonné predpoklady priznania uplatneného nároku nespĺňa ani opatrenie Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 22.08.2016, ktorým prokuratúra uložila Okr. riaditeľstvu PZ Bratislava I, odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia Bratislava Staré mesto - východ opatrenie splniť pokyn zo dňa 20.07.2016 čo v najkratšom čase, založiť do spisu listiny, ktoré boli doručené obvinenými alebo odstúpené z prokuratúry, plynulo pokračovať v skrátenej vyšetrovaní, predložiť správu o aktuálnom stave konania a vykonaných úkonoch a kompletný originál vyšetrovacieho spisu za účelom vykonania previerky do 30.09.2016, ani žiadosť žalobcu o vytýčenie termínu pojednávania zo dňa 13.08.2018, ani žiadosť žalobcu o doručenie rozsudku zo dňa 19.03.2019, rovnako ani žiadosť Okresného súdu Bratislava I zo dňa 28.05.2019 adresovaná Okresnej prokuratúre Bratislava I na doručenie dôvodov odvolania proti rozsudku zo dňa 30.01.2019, ani prípis Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29.07.2019 o vrátení spisu Okresnému súdu Bratislava I za účelom rozhodnutia o žiadosti obžalovaného o opravu zápisnice z hlavného pojednávania. Súd prvej inštancie sumarizujúc uvedené zhrnul, že žalobcovi tento nárok nepriznal, pretože nebolo preukázané, že sa dotknutý orgán štátu dopustil nesprávneho úradného postupu.

17/ Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia za bezdôvodné vedenie trestného stíhania v čase od 07.07.2016 do 01.07.2020 vo výške 10.000,- eur (ide o nárok uplatnený titulom nezákonného rozhodnutia, poznámka odvolacieho súdu), súd prvej inštancie ustálil, že žalobca bol v trestnom konaní rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020, právoplatným dňa 01.07.2020, oslobodený spod obžaloby z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je stíhaný. Poukázal na ustálenú judikatúru, podľa ktorej sa uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o začatí trestného stíhania, ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby, považujú za nezákonné. V tejto súvislosti potom dospel k záveru, že uznesenie Okr. riaditeľstva PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, obvodné oddelenie Bratislava Staré mesto -

východ ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona je nezákonné, a preto zakladá nárok na náhradu škody. Ďalej skúmal, či sú splnené aj ďalšie dve podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody, a síce, či poškodenému vznikla nemajetková ujma a či je táto nemajetková ujma v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím. Vysvetlil, že každé vznesenie obvinenia a následné trestné stíhanie predstavujú závažný zásah do osobnostných práv a negatívne ovplyvňujú osobný život trestne stíhanej osoby, čo ale neznamená, že poškodenému je automaticky priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy bez toho, aby sám uviedol, aká ujma mu skutočne vznikla a ako sa prejavila na jeho povesti, cti, dobrom mene, súkromnom a rodinnom živote a znížení dôstojnosti. Poukázal na argumentáciu žalobcu, ktorý existenciu nemajetkovej ujmy odôvodňoval tým, že nemohol odcestovať do zahraničia, musel odmietať pozvania od svojich priateľov (Kanada, Austrália), ktorí ho opakovane pozývali na dlhší pobyt u nich (dva mesiace), značne sa mu zhoršil zdravotný stav, musel podstúpiť rôzne lekárske vyšetrenia, začal užívať medikamentóznú liečbu, bol vystavený stresu, nepohode a iným nežiadúcim účinkom, ktoré bežne bývajú spojené s vedením trestného konania. Vytkol žalobcovi, že sám však žiadne dokazovanie na preukázanie ním označenej ujmy nenavrhol, a tak tvrdenú ujmu nepreukázal. Dodal, že nakoľko žalobca nepreukázal podmienku vzniku nemajetkovej ujmy za bezdôvodné vedenie trestného stíhania v čase od 07.07.2016 do 01.07.2020, nemôže byť splnená ani podmienka príčinnej súvislosti nemajetkovej ujmy s nezákonným rozhodnutím. Aj tento nárok preto zamietol.

18/ Vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu rozhodnutia o zadržaní a pozbavení osobnej slobody podľa § 7 zákona č. 514/2003 Z. z. za nezákonné zadržanie a obmedzenie osobnej slobody od 06.07.2016 v čase od 18:50 hod. do 07.07.2016 do 8:15 hod., s výnimkou výsluchov zadržanej osoby a obvineného v čase od 02:10 hod. do 03:10 hod. a v čase od 07:00 hod. do 08:20 hod., žalobcom uplatnenej vo výške 2.000,- eur, súd prvej inštancie uviedol, že predmetný nárok možno priznať len ak rozhodnutie o zadržaní a pozbavení osobnej slobody bolo zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Zhrnul, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobca bol dňa 06.07.2016 o 18:50 hod. zadržaný hliadkami OO PZ Bratislava podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku na Námestí Franza Liszta na obratisku električiek. O jeho zadržaní bola dňa 06.07.2016 o 20:30 hod. spísaná zápisnica o zadržaní a obmedzení osobnej slobody a prehliadke žalobcu OR PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, OO Bratislava Staré mesto - východ ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016. Vyhodnotil, že nakoľko nebolo vydané žiadne rozhodnutie o zadržaní žalobcu, toto ani nemohlo byť zrušené ako nezákonné. Súd prvej inštancie tiež uviedol, že nakoľko k zadržaniu žalobcu došlo pred vydaním uznesenia Okresným riaditeľstvom PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, OO PZ Bratislava Staré mesto - východ ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre spáchanie prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a ktoré už súd prvej inštancie vyhodnotil ako nezákonné, tak je možné tento žalobcom uplatnený nárok posudzovať len z titulu toho, či pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu. Vysvetlil, že súd v konaní o náhradu škody/nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemá právomoc posudzovať správnosť, resp. nesprávnosť úradného postupu príslušníka PZ s poukazom na § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z.. V tejto súvislosti skonštatoval, že Generálna prokuratúra SR listom sp. zn. IV Pz 369/16/1000-11 zo dňa 03.01.2017 postup službukonajúcich príslušníkov PZ v súvislosti s obmedzením osobnej slobody žalobcu a jeho následné zadržanie nevyhodnotila ako nesúladné s Trestným poriadkom a nezistila rozpor s § 85 ods. 1 a 2 Trestného poriadku. Na základe uvedeného prvoinštančný súd dospel k záveru, že v prípade takto vymedzeného nároku nie sú splnené podmienky vydania nezákonného rozhodnutia ani nesprávneho úradného postupu. Súd prvej inštancie uviedol aj to, že vo vzťahu k tomuto nároku je irelevantné uznesenie Ministerstva vnútra SR č. ČVS: SKIS- 40/OISZ-SV-2018 zo dňa 26.06.2018, pretože sa týka doručovania neanonymizovaného uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 07.07.2016, ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016 príslušníkom PZ na Obvodnom oddelení PZ Bratislava Staré mesto - východ adresátovi, ktorý nedisponoval právom nahliadať do vyšetrovacieho spisu a oboznamovať sa s týmto uznesením (išlo o Dopravný podnik hlavného mesta SR-Bratislava). Pokiaľ išlo o pochybenia zistené verejnou ochrankyňou práv V. V. X. v upovedomení o výsledkoch vybavenia sťažnosti žalobcu č. 2253/2016/VOP zo dňa 20.01.2017, súd prvej inštancie v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na to, že v tejto odpovedi VOP skonštatovala, že pri obmedzení osobnej slobody žalobcu polícia nepostupovala v súlade s právnymi predpismi, konkrétne, že žalobca bol pri obmedzení osobnej slobody umiestnený v priestore, ktorý nie je celou policajného zaistenia a nie je na tento účel riadne vybavený. Súd prvej inštancie tiež uzavrel, že nároky vyplývajúce z tohto titulu sú predmetom konaní vedených na Okresnom súde

Bratislava I pod sp. zn. 9C/73/2017 a sp. zn. 14C 72/2017. Dodal, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom pri zadržaní a obmedzení osobnej slobody žalobcu dňa 06.07.2016 sú aj predmetom súdnych konaní vedených na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 8C 56/2017 a sp. zn. 21C 32/2018. Ozrejmil, že žalobca sa v nich domáha náhrady nemajetkovej ujmy od Slovenskej republiky, zastúpenej Generálnou prokuratúrou, pričom z pohľadu skutkového vymedzenia nesprávny úradný postup vidí v konaní prokurátorov, teda v inom konaní ako v tomto (v tomto konaní ide o nesprávny úradný postup príslušníkov PZ). Nie je preto dôvodná námietka litispendencie žalovaného podľa § 159 CSP.

19/ Napokon uviedol, že žalobca si uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodné vykonanie osobnej prehliadky, nedôvodné získanie osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, za meranie biometrických údajov tela a fotografovanie bez jeho súhlasu v dňoch od 06.07.2016 do 07.07.2016, ako aj za ďalšie uchovávanie nedôvodne získaných osobných údajov aj v informačnom systéme Ministerstva vnútra SR AFIS za obdobie od 06.07.2016 do 18.08.2020 vo výške 3.000,- eur. Pokiaľ ide o takto špecifikovaný nárok, súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že žalobcovi bola pri jeho zadržaní dňa 06.07.2016 v zmysle § 99 ods. 4 s poukazom na § 102 ods. 4 Trestného poriadku vykonaná osobná prehliadka. Ministerstvo vnútra SR na základe vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016 evidovalo osobné údaje žalobcu v informačnom systéme AFIS - odtlačky článkov prstov a dlaní, meno a priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, bydlisko a v informačnom systéme EVIDENCE II - meno, priezvisko, dátum narodenia, rodné číslo, bydlisko. Tieto údaje však neboli poskytnuté tretím stranám ani medzinárodným organizáciám a boli z dotknutých systémov vymazané dňa 18.08.2020, a to na podklade oslobodzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020. Uviedol, že žiadne rozhodnutie o vykonaní osobnej prehliadky, na získanie osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, na meranie biometrických údajov tela a fotografie žalobcu v dňoch od 06.07.2016 do 07.07.2016, ani na ich ďalšie uchovávanie v informačnom systéme Ministerstva vnútra SR AFIS za obdobie od 06.07.2016 do 18.08.2020, vydané nebolo, a preto nemohlo byť zrušené ako nezákonné. Preto chýba primárny zákonný predpoklad pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. K vykonaniu osobnej prehliadky žalobcu, k získaniu osobných údajov žalobcu snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, k meraniu biometrických údajov tela žalobcu a fotografovaniu došlo bez jeho súhlasu v dňoch od 06.07.2016 do 07.07.2016 došlo na základe žiadanky N.. R.. W. B., povereného príslušníka PZ, ČVS: ORP-953/SMV-B1/2016 zo dňa 07.07.2016, t.j. pred vydaním nezákonného uznesenia Okr. riaditeľstva PZ Bratislava I, odbor poriadkovej polície, obvodné oddelenie Bratislava Staré mesto - východ, ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie. Zopakoval, že v zmysle § 9 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. nemá právomoc posudzovať správnosť, resp. nesprávnosť predmetného postupu príslušníka PZ v trestnom konaní, akcentujúc, že žalobca dňa 08.08.2016 podal podnet na postup policajta, ktorý Okresná prokuratúra Bratislava I vybavila dňa 22.08.2016 tak, že postup policajta považuje za zákonný a dôvodný. Na základe toho potom súd prvej inštancie uzavrel, že pri tomto nároku nie je splnená prvá podmienka pre úspešné uplatnenie nemajetkovej ujmy, a to preukázanie existencie nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu.

20/ Záverom súd prvej inštancie dodal, že sa nestotožnil s námietkou premlčania vznesenou žalovanou vo vzťahu k žalobcom uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy. Ozrejmil, že podľa § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode, čo v prípade žalobcu nastalo až 01.07.2020, kedy bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2To/34/2020 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Preto ak žalobca tieto nároky uplatnil žalobou doručenou súdu dňa 09.12.2020, uplatnil ich včas.

21/ O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému nárok na ich náhradu nepriznal, pretože mu žiadne trovy konania nevznikli.

22/ Proti tomuto rozsudku podal v celom rozsahu odvolanie žalobca. Dôvodil, že neboli splnené procesné podmienky, že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolaciemu súdu preto navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Tvrdil, že nakoľko nebol v konaní kvalifikovane právne zastúpený advokátom, tak súd prvej inštancie ho mal už pri prvom procesnom úkone poučiť o jeho právach a povinnostiach v zmysle § 160 CSP. Poukázal na to, že podaním zo dňa 15.01.2021 mu síce doručil do elektronickej schránky dokument označený

ako „Formular_Pripis_poucenie.pdf“, avšak zrejme nedopatrením pripojil uznesenie určené žalovanej na vyjadrenie k žalobe. Rovnako nebol poučený ani o práve zvoliť si advokáta alebo o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci v rámci predvolania na pojednávanie na deň 12.10.2022. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie, ktoré navrhol v podaní zo dňa 18.11.2022, pričom na pojednávaní dňa 18.01.2023 vykonal dokazovanie oboznámením sa so spisom zn. 1T/17/2017 tak, že len prečítal číslo listu, označenie veci a jednu vetu z obsahu celej listiny. Tvrdil, že nie je podstatné to, či sú stranám sporu známe v spise založené listiny, ale podstatné je to, aby s dôkazmi bol oboznámený súd. Namietal, že neboli oboznámené ani výpisy z registra trestov založené v pripojenom spise, ktoré preukazujú bezúhonnosť žalobcu počas vedenia trestného konania a jeho čistou priestupkovú minulosť. Ďalej argumentoval, že je nesprávny záver súdu prvej inštancie, že nemá právomoc posudzovať dobu vedenia trestného konania a jeho primeranosť. Mal za to, že v konaní o náhradu škody je súd povinný skúmať a vyhodnotiť dobu vedenia trestného konania a jeho primeranosť na osobu poškodeného, najmä vzhľadom na tvrdené dôsledky trestného konania, obmedzenie práv a slobôd a vplyv na povesť a postavenie v zamestnaní žalobcu. V tejto súvislosti ešte argumentoval, že z prehľadu jeho podaní vyplýva, že mal záujem na čo najskoršom ukončení trestného konania, že trestné konanie žiadnym spôsobom nepredlžoval, a že sa zúčastňoval riadne a včas všetkých nariadených úkonov trestného konania a pojednávaní súdu. Poukázal ešte na to, že skutočnosť, že jeho sťažnosti na nečinnosť v trestnom konaní adresované predsedovi súdu neboli vybavené zákonným spôsobom nemôže ísť na úkor základného práva na náhradu škody. Mal za to, že súd prvej inštancie mal namietaný nesprávny úradný postup spočívajúci v neprimeranej dĺžke trestného konania posúdiť v tom, či bola alebo nebola jeho dĺžka neprimeraná a nie v tom, ako boli sťažnosti na nečinnosť vybavené a či bola nečinnosť konštatovaná. Zhrnul, že ak najvyššia sadzba za skutok, ktorý mu bol kladený za vinu je 3 roky odňatia slobody, pričom sa trestné konanie vedie 4 roky, neprimeranosť lehoty je potrebné posúdiť s poukazom na toto časové hľadisko a v ďalšom potom aj na skutkovú zložitnosť konania a na náročnosť dokazovania. Podľa týchto kritérií je potom vedenie trestného konania v dĺžke 4 roky nepochybne neprimerané. Podľa žalobcu mal preto prvoinštančný súd posúdiť primeranosť lehoty vedenia trestného konania a nie to, či prišlo alebo neprišlo k porušeniu povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, alebo či bola konštatovaná nadriadeným orgánom nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci alebo zbytočné prieskumy v konaní. V tejto súvislosti ešte vyjadril názor, že neprimeranosť lehoty vedenia trestného konania je možné ako nesprávny úradný postup subsumovať a posúdiť ako iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., kde v zmysle § 9 ods. 2 a 3 nie je potrebný výsledok vybavenia sťažnosti na prieskumy, ani žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieskumy a ani právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieskumy v súdnom konaní. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posudzoval uplatnený nárok za nezákonné zadržanie a obmedzenie osobnej slobody ako nezákonné rozhodnutie a súčasne nesprávny úradný postup, hoci nezákonné zadržanie je upravené samostatne v § 7 zákona č. 514/2003 Z. z.. Uviedol, že zadržanie a obmedzenie osobnej slobody nemožno považovať za zákonné, ak sa nestal skutok, pre ktorý je možné zadržať a obmedziť osobnú slobodu. Tento uplatnený nárok sa pritom odvíja od konečného výsledku trestného konania a nemohol byť posudzovaný v čase pred právoplatným ukončením trestného konania. Ak by trestný súd po vykonanom dokazovaní vyhlásil rozsudok o uznaní viny za obžalovaný prečin, tak výlučne len pre ten prípad by mohlo byť súdom prvej inštancie vyhodnotené, že zadržanie a obmedzenie osobnej slobody bolo zákonné. Rovnako aj v prípade záveru o nedostatku právomoci na skúmanie postupu policajta vo vzťahu k osobnej prehliadke a získaniu osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk a meraním biometrických údajov tela a fotografovaním sa podľa žalobcu jedná o nepochopenie skutkových zistení na základe vykonaných dôkazov. Mal za to, že nie je potrebné posudzovať správnosť alebo nesprávnosť postupu policajta v trestnom konaní civilným súdom v konaní o náhradu škody, keď uvedené úkony policajta stratili opodstatnenie, zákonnosť a legálnosť na základe výsledku samotného trestného konania, že skutok sa nestal. Skonštatoval, že v materiálne právnom štáte nemožno policajtom získať daktyloskopické odtlačky rúk, vykonávať meranie telesných znakov a fotografovanie u takej osoby, ktorá žiadny trestný čin nespáchala, pričom ak aj takéto úkony boli realizované v čase vedenia trestného konania a boli prokurátorkou vyhodnotené ako oprávnené, tak práve na základe výsledku trestného konania sa uvedené úkony ukázali ako nedôvodné a bez právneho základu zasahujúce do základných práv a slobôd žalobcu a nemali byť nikdy realizované. Ďalej sa žalobca stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že uznesenie o vznesení obvinenia je nezákonné rozhodnutie, avšak namietal záver, že nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy za bezdôvodné vedenie trestného stíhania od 07.07.2016 do 01.07.2020. Poukázal v tejto súvislosti na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/125/2019 zo

dňa 27.08.2019 a rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01.2017 a vyjadril názor, že nemajetková ujma mu vznikla už samotným porušením základných práv a slobôd nezákonným rozhodnutím o vznesení obvinenia a s tým spojenými úkonmi trestného konania a vedením trestného konania. Tvrdil, že zo spisu zn. 1T/17/2017 vyplýva jeho bezúhonnosť a čistá priestupková minulosť, pričom bol vystavený úkonom trestného konania v podobe výsluchu zadržanej a obvinenej osoby na oddelení PZ, spísania a podania sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, účasti na nariadených výsluchoch svedkov údajných poškodených - 6x a účasti na záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu a účasti na pojednávaniach súdu v trestnej veci - 6x. Už len samotné zverejnenie pojednávania súdu na webovom sídle v rozsahu meno a priezvisko nepochybne vyvolalo zásah do žalobcových osobnostných práv. Každé trestné stíhanie má podľa žalobcu potenciál zasiahnuť do osobnej sféry a bežného života osoby, voči ktorej je vedené. Práve vznesenie obvinenia a následné pokračovanie v trestnom konaní a jeho úkony až do oslobodzujúceho rozsudku boli u žalobcu priamou a bezprostrednou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy, čím došlo aj k splneniu tretej podmienky. Záverom uviedol, že u sudkyne V. Z. Z.R. sú splnené zákonné dôvody na jej vylúčenie z konania a rozhodovania, nakoľko môže byť v príbuzenskom alebo inom obdobnom vzťahu k W. Y. Z., ktorá bola a je v čase prejednávania sporu zamestnancom u zástupcu žalovanej. O uvedenej skutočnosti sa dozvedel až z informácie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 30.01.2023, a preto jeho námietka zaujatosti zo dňa 03.02.2023 je podaná včas. 23/ Žalovaná vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že vo vzťahu k žalobcom tvrdenej neprimeranej dĺžke vedenia trestného konania nie je splnená podmienka pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu. S poukazom na § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. argumentovala, že podmienkou pre ustálenie nesprávneho úradného postupu je pozitívne konštatovanie zbytočných prieťahov v konaní vo výsledku prešetrenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy v konaní, právoplatného disciplinárneho rozhodnutia, či rozhodnutia ESLP alebo Ústavného súdu SR, čo v danom konaní žalobca nepreukázal. Vyjadrila názor, že súd konajúci o náhrade škody nemôže hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, nakoľko by to vyústilo do absurdného záveru, že všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, čo by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Ďalej vo vzťahu k žalobcom tvrdenému nezákonnému zadržaniu a obmedzeniu jeho osobnej slobody argumentovala, že v dôsledku oslobodenia žalobcu spod obžaloby sa automaticky predmetné zadržanie nepovažuje za nezákonné, a teda absentuje jedna zo zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zadržania žalobcu. Dôvodila, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor, resp. jemu nadriadení prokurátori, ktorí sú oprávnení preskúmať postup dozorujúceho, resp. aj službukonajúceho prokurátora a v prípade zistenia pochybenia pri postupe prokurátora sú povinní prijať jednoznačný záver o zistených pochybeniach a vyvodiť z neho plynúce následky. Postup prokurátorky V. Y. N. vo veci vedenej na Okresnej prokuratúre Bratislava I pod sp. zn. 4Pn 510/16/1101 a aj spis ČVS: SKIS-342/OISZ-V-B5-2016 preskúmala Krajská prokuratúra Bratislava, ktorá žalobcovi pod sp. zn. 1Kn 177/17/1100-16 zo dňa 10.11.2017 oznámila, že v postupe V. Y. N. neboli zistené pochybenia. K postupu príslušníkov Policajného zboru pri obmedzení osobnej slobody a pri zadržaní žalobcu sa vyjadrila aj Generálna prokuratúra SR vo vybavení návrhu žalobcu na postup podľa § 363 Trestného poriadku pod sp. zn. IV Pz 369/16/1000-11 zo dňa 03.01.2017, v ktorom konštatovala, že postup príslušníkov Policajného zboru nevyhodnotila ako nezákonný. Podľa žalovanej teda absentuje jedna zo zákonných podmienok pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu zadržania žalobcu. Ďalej tvrdila, že nesprávny úradný postup pri vykonaní osobnej prehliadky, nedôvodnom získaní osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, meraním biometrických údajov tela a vyhotovením fotografií nebol nikým konštatovaný, pričom zároveň zotrvala na námietke premlčania. Napokon vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za bezdôvodné vedenie trestného stíhania v čase od 07.07.2016 do 01.07.2020 z titulu nezákonného uznesenia Okresného riaditeľstva PZ Bratislava I, obvodného oddelenia PZ Bratislava Staré Mesto - východ, ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) TZ spáchaného formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona žalovaná uviedla, že žalobca neuniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi vznikom nemajetkovej ujmy a nezákonným rozhodnutím. Poukázala na to, že žalobca výslovne pri otázke súdu na predloženie návrhov na doplnenie dokazovania uviedol, že nevie predložiť dôkazy o zhoršení jeho zdravotného stavu v súvislosti s jeho predmetným trestným konaním, lekár mu takéto potvrdenie nevie poskytnúť, hoci sám v žalobe uvádzal, že sa mu zhoršil zdravotný stav a musel podstúpiť rôzne lekárske vyšetrenia a začať užívať medikamentóznú liečbu, pričom mal nariadené viaceré odborné vyšetrenia, čo vie preukázať výpisom zo zdravotnej dokumentácie. Dodal, že žalobca nepredložil jediný listinný dôkaz a nenavrhol

výsluch ani jedného svedka. Možno teda podľa žalovanej uzavrieť, že žalobca dostatočne spoľahlivo nepreukázal dôvodnosť uplatnenej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy, keď náležite nepreukázal vznik konkrétnych nepriaznivých následkov, ktoré mu mali v súvislosti s nezákonným rozhodnutím vzniknúť, pričom len samotné nezákonné rozhodnutie nemožno bez ďalšieho považovať za nárok na peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy. Odvolaciemu súdu preto navrhla, aby napadnutý rozsudok ako vecne správny v celom rozsahu potvrdil.

24/ Žalobca vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalovanej k jeho odvolaniu skonštatoval, že primeranosť lehoty vedenia trestného konania sa posudzuje vždy s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, pričom viesť trestné konania v lehote dlhšej, akou je maximálna výška trestnej sadzby za posudzovaný trestný skutok je lehotou neprimeranou, a to bez ohľadu na konštatáciu prieskumom predsedom súdu alebo ústavným súdom v rámci vnútroštátnej právnej úpravy. Mal za to, že prvoinštančný súd bol povinný ako prvé posúdiť a vyhodnotiť dĺžku lehoty a primeranosť lehoty vedenia trestného konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a nie výlučne len podľa spôsobu vybavenia sťažnosti predsedom súdu. Ďalej zopakoval, že vôbec nemalo prísť k zadržaniu a pozbaveniu jeho osobnej slobody, pretože sa nestal skutok, pre ktorý bol zadržaný a pozbavený na osobnej slobode. Rovnako v prípade osobnej prehliadky a snímania odtlačkov nie je možné posudzovať ich zákonnosť v čase ich realizácie, kedy nebolo trestné konanie ukončené, ale je potrebné vychádzať z toho, že pokiaľ po skončení trestného konania bolo ustálené, že sa nestal skutok, pre ktorý bol podrobený týmto úkonom, tak ani nemali byť tieto úkony vôbec realizované. Napokon vo vzťahu k žalovanou tvrdenému nepreukázaniu vzniku ujmy uviedol, že kvalifikovaný lekár nemôže vydať potvrdenie o tom, že zdravotný stav jeho pacienta má alebo nemá súvis s konkrétnym trestným konaním, pretože vždy hodnotí len aktuálny zdravotný stav vyšetrovanej osoby, predbežne alebo konečne stanoví chorobu vrátane jej kódu, určí odporúčané vyšetrenia a navrhne liečbu. Zopakoval, že vznik a výška ujmy bola v konaní spoľahlivo preukázaná, pretože následkom vedenia trestného konania bol ako bezúhonná osoba vystavený neprimerane dlhšej neistote o svojom osude a možno teda podľa žalobcu uzavrieť, že uniesol dôkazné bremeno.

25/ Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov podaného odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je čiastočne dôvodné.

26/ Ako prvoradé, v súvislosti s opravným prostriedkom podaným žalobcom a žalovanou, odvolací súd upozorňuje, že rozsah prieskumu vykonaného v rámci odvolacieho konania je zásadne daný odvolaním, podľa ktorého je odvolací súd viazaný návrhom odvolateľa, ktorý zahrňuje v sebe jednak kvalitatívnu ako i kvantitatívnu stránku a sám odvolateľ si spravidla určuje rozsah, v akom má byť napadnuté rozhodnutie odvolacím súdom preskúmané a dôvody, z ktorých má byť preskúmané.

27/ Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pri viazanosti uplatnenými dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), sa v rámci odvolacieho prieskumu môže zaoberať iba tými odvolacími dôvodmi a ich obsahovým vymedzením, ktoré odvolatelia výslovne uviedli a skutkovo vymedzili v odvolaní; pri viazanosti dôvodmi odvolania pritom neprichádza do úvahy vyhľadávanie konkrétnych skutočností v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie a jeho postupe, ktoré by bolo možné prípadne podradiť pod niektorý zo zákonných dôvodov odvolania, pretože je neprípustné, aby odvolací súd sám vyhľadával konkrétne vady rozhodnutia alebo postupu súdu prvej inštancie v neprospech strany, ktorá odvolanie nepodala a v prospech ktorej napadnuté rozhodnutie vyznelo. Z uvedeného potom vyplýva požiadavka aj na kvalitatívne vymedzenie odvolacieho dôvodu z hľadiska skutkovej a právnej argumentácie, nachádzajúca svoj základ v tom, že strana sporu je zodpovedná za to, že bude účinne uplatňovať svoje procesné práva aj v odvolacom konaní.

28/ Odvolací súd poukazuje na uznesenie ÚS SR z 05.11.2019 sp. zn. IV. ÚS/90/2019: "Iba uvedenie všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní nie je postačujúce na to, aby odvolací súd mohol o odvolaní rozhodnúť, resp. uvedením len všeobecných odvolacích dôvodov v odvolaní bez bližšej špecifikácie konkrétnych okolností prípadu nie je splnená zákonom stanovená náležitosť odvolania spočívajúca v povinnosti uviesť v odvolaní odvolacie dôvody. Právna úprava neumožňuje súdu vyzvať stranu sporu na doplnenie chýbajúcej náležitosti odvolania spočívajúcej v absencii konkretizácie odvolacieho dôvodu a zároveň neumožňuje strane sporu meniť a dopĺňať odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie po uplynutí lehoty na podanie odvolania." (obdobne aj uznesenie NS SR z 31.05.2021 sp. zn. 2 Cdo/64/2019).

29/ Súdu prvej inštancie je predovšetkým potrebné vytknúť to, že nedošlo k spojeniu vecí iniciovaných žalobcom voči žalovanej (SR-GP SR) v zmysle procesného návrhu žalovanej. Jedná sa totiž o „učebnicový príklad“ ex offio spojenie vecí sp. zn. 21C 33/2018, 8C 56/2017 a veci sp. zn. 12C 64/2020 v zmysle §166 ods. 1 CSP. Ide tu o zhodu strán sporu (žalobca R.. K., žalovaná SR-GP SR), ako aj zhodu

v predmete sporu. Žalobca si totiž voči žalovanej uplatňuje v žalobe skutkovo vymedzené nároky titulom identického trestného stíhania ČVS: ORP-953/SMV-B1-2016, neskôr v konaní pred súdom sp. zn. 1T 17/2017. Tieto nároky však neprípustne rozdelil na viacero súdnych sporov, keď „po častiach“ namietal jednotlivé úkony vykonaných v totožnom trestnom konaní. Z hľadiska skutkového vymedzenia žaloby nie je predsa podstatné, či žalobca namieta nesprávny úradný postup - vec dozorujúcich prokurátorov W.. Č. a V.. N. alebo nesprávny úradný postup príslušníkov OOPZ Bratislava Staré Mesto - východ v identickom prípravnom konaní. Vzhľadom na dátum podania oboch žalôb (rok 2017, 2018), sa tiež javí, že obe boli podané minimálne predčasne. Odvolací súd je toho právneho názoru, že posúdiť ich dôvodnosť bolo možné až po právoplatnom skončení trestného konania ako takého, k čomu došlo až 01.07.2020. Obdobné splnenie zákonných podmienok na spojenie vecí sa týka súdnych sporov sp. zn. 14C 72/2017 a 9C 73/2017 (tu žalobca označil ako orgán konajúci v mene štátu MV SR, čo však pre súd nie je záväzným). Súdu prvej inštancie by sa tiež, za využitia tejto procesnej možnosti (ktorú je súd povinný skúmať ex off), uľahčilo posúdenie prípadnej prekážky litispendencie. Navyiac, v zmysle Uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19.09.2018 nárok na náhradu škody nesprávnym/nezákonným úradným rozhodnutím pohlcuje úradný postup jemu predchádzajúci, z ktorého dôvodu bolo tiež spojenie vecí namieste.

30/ Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré v občianskom súdnom konaní, v konaní pred štátnym notárstvom, v správnom konaní, ďalej v trestnom konaní, pokiaľ nejde o rozhodnutie o väzbe alebo treste, vydal štátny orgán.

31/ Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Podľa § 6 ods. 2 právo podľa ods. 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

32/ Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (v znení zákona č. 412/2012 Z.z.) štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb, za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu NR SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a/ a d/ Ústavy SR a postup a výsledok postupu vlády SR pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b/ Ústavy SR.

33/ Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov.

34/ Podľa § 9 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom.

35/ Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa § 17 ods. 2 v prípadoch ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Podľa § 17 ods. 3 výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli

poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom živote.

36/ Možno teda zhrnúť, že predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z. z. sú: 1/ existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, 2/ vznik škody, 3/ príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

37/ V prejednávanej veci sa žalobca žalobou doručenou súdu prvej inštancie domáha voči žalovanej náhrady nemajetkovej ujmy v celkovej výške 18.000 eur, ktorú skutkovo rozdelil na štyri „nároky“, a to v sume 3.000 eur titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý vymedzil ako neprimerane dlhú dobu vedenia trestného konania (od 6.7.2016 - 1.7.2020, t.j. 4 roky), 10.000 eur titulom nezákonného rozhodnutia (uznesenie o vznesení obvinenia), 2.000 eur za nezákonné zadržanie a obmedzenie osobnej slobody policajtmi (za asistencie službukonajúceho prokurátora W.. Č.) od 6.7.2016 v čase 18.50 hod. do 03:10 hod. a v čase od 07:00 hod. do 8:20 hod., a vo výške 3.000 eur titulom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za nedôvodné vykonanie osobnej prehliadky, získanie osobných údajov snímaním daktyloskopických odtlačkov prstov a dlaní rúk, za meranie biometrických údajov tela a fotografie bez jeho súhlasu v dňoch 6.7.2016 do 7.7.2016.

38/ Odvolací súd je názoru, že na žalobu z pohľadu takto skutkovo vymedzených nárokov je potrebné nazerať ako na jeden celok. Žalobca (okrem nezákonného rozhodnutia) namieta v žalobe špecifikované úkony OČTK v prípravnom trestnom konaní, dôvodiac nesprávnym úradným postupom policajtov a prokurátora, ako aj priťahmi. Ide však o jedno trestné konanie, ktoré začalo vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania vo veci prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ TZ formou spolupáchateľstva ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 zo dňa 07.07.2016 Okresným riaditeľstvom PZ v Bratislave I, odbor poriadkovej polície, OOPZ Bratislava Staré Mesto - východ a skončilo právoplatným oslobodením žalobcu spod obžaloby rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/34/2020 zo dňa 01.07.2020 (právoplatným 01.07.2020). Žalobcom namietaný (avšak dôkazne nepreukázaný) nesprávny úradný postup orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní bol zavŕšený vydaním uznesenia o vznesení obvinenia ČVS:ORP-953/SMV-B1-2016 dňa 07.07.2016. Preto aj prípadný nesprávny úradný postup OČTK by bol konzumovaný vydaním rozhodnutia - uznesením o vznesení obvinenia žalobcu, ktoré sa neskôr ukázalo ako nezákonné. Ústavný súd SR v Uznesení sp. zn. I. ÚS 327/2018 z 19.09.2018 totiž vyslovil, že nárok na náhradu škody nesprávnym úradným rozhodnutím, pohlcuje nesprávny úradný postup jemu predchádzajúci. Z uvedeného dôvodu je potom bez významu osobitne posudzovať žalobcom v žalobe namietané úkony/procesné postupy OČTK, keďže na uplatnený nárok treba nazerať ako na celok, a to z pohľadu existencie nezákonného rozhodnutia.

39/ V prejednávanej veci žalobca preukázal splnenie primárnej podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., a to existenciu nezákonného rozhodnutia, ktorým je Uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 07.07.2016. Nepotvrdil sa totiž predpoklad OČTK uvedený v dôvodoch tohto rozhodnutia a to, že by sa žalobca dopustil prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a/ TZ na tom skutkovom základe, že „spoločným konaním dňa 06.07.2016 v čase o 19.09 h v Bratislave počas jazdy električkou linky č. 1, č. vozidla 7127 zo zástavky MHD s názvom Námestie Franza Liszta po zastávku MHD s názvom Hlavná stanica ako cestujúci počas kontroly cestovných lístkov fyzicky napadli službukonajúcich revízorov Dopravného podniku Bratislava a sprevádzajúceho pracovníka súkromnej bezpečnostnej služby a to tak, že po tom ako sa poškodený W.. B. E. preukázal odznakom revízora a vyzval obvinených na predloženie dokladu totožnosti z dôvodu neschopnosti preukázať sa platným cestovným lístkom, ho obvinený R.. L. K., v snahe ujsť, celým telom a rukami pred sebou natlačil pred seba, čím poškodeného B. E. pritlačil o dvere električky, čím zamedzil ich otváranie a následne, keď zasiahol kolega zo súkromnej bezpečnostnej služby W. Č., v snahe oddeliť obvineného R.. L. K. od poškodeného W.. B. E., bol tento napadnutý obvineným R.. N. E. tak, že ho tento odstrčil a následne sa začal oháňať oboma rukami a kopať do poškodeného W. Č. so slovami „čo si to dovoľujete, na to nemáte právo“, pričom v tom pribehol k nim aj druhý revízor, poškodený V. T., ktorý bol tak isto za sprievodu hlasného kriku obvineným R.. L. K. napadnutý a to tak, že ho tento rukami neustále odstrkoval preč, škriabal ho rukami a kopal do oblasti predkolení,“, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní. Žalobca bol rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2To/34/2020 právoplatným 01.07.2020 oslobodený spod obžaloby, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol stíhaný. Vzhľadom na celkovú dĺžku skutkovo a právne jednoduchšej trestnej veci (4 roky) a hrozbu trestnej sankcie (za prečin výtržníctva žalobcovi hrozil trest odňatia slobody až na tri roky, § 364 ods. 1 písm. a/ TZ), podľa názoru odvolacieho súdu samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočné a priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 2 je namieste. Odvolací súd na podporu svojho záveru poukazuje na Uznesenie Najvyššieho súdu

SR sp. zn. 4Cdo/125/2019 z 27.08.2019, podľa ktorého "každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje spoločenský, pracovný a osobný život stíhaného, a to bez ohľadu na jeho výsledok, teda aj je spôsobilé bez ďalšieho vyvolať vznik nemajetkovej ujmy najmä v takom prípade, ak sa preukáže, že bolo od začiatku nezákonné, ide o zodpovednosť absolútne objektívnu za výsledok trestného konania vo veci samej, čím je založená zodpovednosť štátu za škodu obvineného spôsobenú uznesením o vznesení obvinenia. Pri odškodňovaní nemajetkovej ujmy za nezákonné trestné stíhanie každej fyzickej osoby sudcom nesvedčí bagatelizovanie závažnosti ujmy priznávaním neprímerane nízkych, resp. žiadnych náhrad, také rozhodovanie treba považovať za obchádzanie zákona i jeho účelu a pôsobí mnohokrát veľmi cynicky, bez citu pre elementárnu spravodlivosť alebo absencie postupu podľa pravidla "nerob druhému to, čo nechceš aby robili tebe". Za situácie, kedy žalobca nie je schopný presne určiť a preukázať výšku škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím, pričom však preukáže a odôvodní, že mu škoda vznikla, nemôže odvolací súd rozhodnúť, že mu preto škoda nebude vôbec priznaná alebo že medzi protiprávnym konaním žalovaného a vzniknutou škodou nie je príčinná súvislosť. V takejto situácii má určiť výšku vzniknutej škody podľa spravodlivého uváženia a jednotlivých okolností prípadu."

40/ Pokiaľ ide o samotný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy žalobcu za vedenie trestného konania, odvolací súd sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca nepreukázal jej vznik (ods. 34/ odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie) a teda ani dôvodnosť na satisfakciu v peňažnej podobe v zmysle § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Takýto postoj by vo všeobecnosti totiž len podporoval svojvôľu orgánov činných v trestnom konaní voči nedôvodne trestne stíhaným osobám. Trestné konanie začína momentom vznesenia obvinenia a končí právoplatnosťou uznesenia o zastavení trestného stíhania, prípadne právoplatnosťou rozsudku vydaného v trestnom súdnom konaní. Keďže trestné stíhanie žalobcu bolo začaté Uznesením o vznesení obvinenia zo dňa 07.07.2016 (o sťažnosti žalobcu voči nemu bolo rozhodnuté uznesením Okresnej prokuratúry zo dňa 20.07.2016 sp. zn. 1Pv 264/2016-18) a skončilo právoplatným oslobodením spod obžaloby dňa 01.07.2020, možno zhrnúť, že trvalo takmer 4 roky, ktorú dĺžku nemožno považovať za primeranú, a to aj s ohľadom na to, že nešlo o skutkovo zložitú trestnú vec (žalobca bol trestne stíhaný za trestný čin výtržníctva formou spolupáchateľstva, ku ktorému malo dôjsť v prostredku MHD v Bratislave).

41/ Odvolací súd v tomto kontexte poukazuje aj na rozhodovaciu prax ESLP, ktorá v súvislosti s vedením trestného stíhania a jeho neprímeranej dĺžky nemajetkovú ujmu spája s úzkosťou, obťažmi, neistotou atď. (napr. rozsudok Veľkého senátu ESLP zo dňa 06.04.2000 vo veci Comingersoll S.A. proti Portugalsku). Okrem dĺžky trestného konania a skutočnosti, že žalobca si vznesenie obvinenia neprivodil sám, pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch a jej výšky je potrebné zohľadniť aj dôvod zastavenia trestného stíhania žalobcu, a to, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý bol ako obžalovaný stíhaný. Skutočnosť, že žalobca nepreukázal jednoznačne príčinnú súvislosť medzi tvrdenou psychickou ujmom (stresom a psychickou nepohodou), znížením jeho dôstojnosti a trestným stíhaním, nie je zásadným určujúcim faktorom jeho reálneho psychického prežívania a ako na zásadnú ani nemožno na ňu prihliadať. Odvolací súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu Českej republiky (ďalej len "NS ČR"), podľa ktorého: "Nemajetková újma spočívajúca zejména ve stavu nejistoty ohledně výsledku řízení je psychickou kategorií, jejíž hloubka a rozsah jsou co by rozhodné skutečnosti obtížně prokazovatelné, a proto se v určitém základním rozsahu předpokládají. Žalobce proto nemusí prokazovat psychologickými či psychiatrickými posudky, že u něj došlo k psychické újmě v důsledku nepřiměřeně dlouhého řízení. Takové důkazní prostředky by mohl navrhnout v případě, že by tvrdil újmu závažnějšího rozsahu, jinými slovy tvrdil by něco, co nebývá obvyklým následkem nepřiměřeně dlouhého řízení, a je tedy třeba aby existence tvrzeného následku jakož i příčinná souvislost mezi tímto následkem a porušením práva na přiměřenou délku řízení (kauzální nexus) byly postaveny najisto" (uznesenie NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3007/2010 z 31.08.2011).

42/ Výšku konkrétnej peňažnej náhrady nemajetkovej ujmy nie je možné exaktne matematicky stanoviť, nie je možné ani mechanicky (automaticky) prevziať peňažné sumy priznávané rozhodnutiami súdov ako odškodnenie nemajetkovej ujmy v iných prípadoch, nakoľko nejde o paušálne peňažné sumy. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy totiž stanovuje súd v každom jednotlivom prípade na základe voľnej úvahy a je tak výsledkom individuálneho posúdenia všetkých konkrétnych okolností každého jednotlivého prípadu s tým, že konečná výška musí vychádzať zo zásady primeranosti, zodpovedať všeobecnej predstave spravodlivosti a slušnosti a požiadavke rozumného usporiadania vzťahov medzi stranami. Vždy je potrebné mať na zreteli prvoradú satisfakčnú funkciu priznávanej peňažnej čiastky, ktorej cieľom je zabezpečiť primerané zmiernenie a vyváženie vzniknutej nemajetkovej ujmy (v opačnom prípade by neprímeraná výška odškodnenia vo svojich dôsledkoch viedla k bezdôvodnému obohacovaniu).

43/ Odvolací súd vzal za základ svojej voľnej úvahy kritériá vyplývajúce z ust. § 17 ods. 3 zákona 514/2003 Z.z. a po zohľadnení všetkých relevantných skutočností ustálených v konaní sa mu javila ako

primeraná výška peňažnej náhrady s odkazom na individuálne okolnosti daného prípadu vo výške 1.500 eur (t.j. 350 eur za každý rok trvania trestného stíhania plus 100 eur ako odškodnenie za zaistenia žalobcu v nevyhovujúcich priestoroch v zmysle záverov šetrenia verejnej ochrankyne práv). Odvolací súd pri posúdení dôvodnosti jej výšky zohľadnil celkovú dĺžku trvania trestného konania (4 roky), trestnú sadzbu, ktorá žalobcovi hrozila za trestný čin pre ktorý mu bolo vznesené obvinenia a následne podaná obžaloba (3 roky odňatia slobody). Pokiaľ ide o závažnosť ujmy počas prvého roku vedenia trestného stíhania, odvolací súd zohľadnil tiež technické podmienky realizácie zaistenia žalobcu v dňoch 06.- 07. júla 2016 v priestoroch OO PZ Sasinkova, ktoré neboli na to určené (viď výsledok šetrenia verejnej ochrankyne práv V. V. X. č. 2253/2016/VOP z 20.01.2017). Treba tiež vziať v úvahu, že žalobca sa osobne zúčastnil procesných úkonov v danej trestnej veci, či už výsluchov v štádiu prípravného konania, tak účasti na hlavnom pojednávaní konanom pred Okresným súdom Bratislava I sp. zn. 1T 17/2017 (dňa 10.12.2018 a 30.01.2019, viď pripojený trestný spis), ako aj verejného zasadnutia pred Krajským súdom v Bratislave zn. 2To/34/2020 dňa 01.07.2020 (čl. 724 pripojeného trestného spisu). Výška súdom priznanej nemajetkovej ujmy musí byť odrazom závažnosti vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k jej vzniku došlo. Je preto nepochybné (bez potreby hlbšieho dokazovania), že trestné stíhanie predstavovalo značný zásah do osobnostných práv žalobcu (v tom čase išlo osobu bez trestnoprávnej minulosti), ktorý bol vystavovaný počas štvorročného trestného stíhania procesným úkonom orgánov činných v trestnom konaní a stresu. Negatívne následky spojené s trestným stíhaním by tak pociťoval ako závažnú ujmu každý na jeho mieste a v jeho postavení, keďže žalobcovi hrozil trest odňatia slobody v trvaní až troch rokoch (§ 364 ods. 1 písm. a/ TZ).

44/ Z hľadiska primeranosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy sú smerodajným vodítkom aj rozhodnutia súdov v iných skutkovo porovnateľných veciach, nakoľko výška priznaného peňažného zadosťučinenia v obdobných prípadoch by sa nemala výrazne odlišovať (i keď v rozhodovacej praxi je veľmi náročné vykonať porovnanie rozhodnutí, týkajúcich sa nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku nezákonného trestného stíhania pre rovnaký resp. porovnateľný trestný čin ako v prejednávanej veci). Určenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy konkrétnou sumou je vždy závislé od výsledku posúdenia takých individuálnych, jedinečných okolností každej prerokovávanej veci, ktoré sú spravidla neopakovateľné a nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Peňažná náhrada musí byť výsledkom aplikácie zodpovedajúcej právnej úpravy na konkrétny skutkový stav zistený v každom individuálnom prípade vykonaným dokazovaním. Výška priznanej náhrady tak musí byť objektivizovaná výsledkami vykonaného dokazovania a v odôvodnení rozhodnutia racionálne vysvetlená so zreteľom na použitú právnu úpravu. Z uvedených dôvodov, aj keď žalobca konkrétnu ujmu v podobe škodlivých následkov na zdraví alebo v znížení jeho dôstojnosti v spoločenskom, resp. v pracovnom živote neprodukoval, nemožno z hľadiska spravodlivého usporiadania veci ustáliť, že mu žiadny nárok nevznikol. Suma 1.500 eur sa odvolaciemu súdu ako odškodnenie za nezákonné vedenie trestného konania voči žalobcovi, ktoré skončilo jeho právoplatným oslobodením spod obžaloby zdalo primerané.

45/ Na porovnanie odvolací súd príkladmo poukazuje aj na tieto rozhodnutia: NS SR rozhodnutím sp. zn. 7Cdo 81/2019 zastavil dovolacie konanie voči rozsudku odvolacieho súdu, ktorým v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 3.000 eur (trestné stíhanie trvalo 21 mesiacov); NS SR rozhodnutím sp. zn. 3Cdo 11/2012 odmietol dovolanie voči rozsudku odvolacieho súdu, ktorým v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma vo výške 2.000 eur (trestné stíhanie trvalo takmer 3 roky); NS SR rozhodnutím sp. zn. 5Cdo/173/2015 odmietol dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým v spojení s rozsudkom prvoinštančného súdu bola žalobcovi priznaná nemajetková ujma 1.813,76 eur (trestné stíhanie trvalo takmer 3,5 roka, čiastočne väzobne); Krajský súd v Bratislave v rozhodnutí sp. zn. 7Co 98/2022 zo dňa 21.08.2024 potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým priznal žalobkyni nemajetkovú ujmu 2.000 eur (trestné stíhanie žalobkyne trvalo 4 roky a bolo skončené oslobodením spod obžaloby); rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 30.1.2015, sp. zn. 5C/161/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 23.8.2016, sp. zn. 14Co/433/2015 súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.000 eur (trestné stíhanie trvalo 6 rokov); rozsudkom Okresného súdu Lučenec zo dňa 9.12.2015, sp. zn. 6C/131/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 20.10.2016, sp. zn. 16Co/63/2016 súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 4.800 eur (trestné stíhanie trvalo 6 rokov); rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota zo dňa 8.2.2011, sp. zn. 8C/144/2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 21.7.2011, sp. zn. 16Co/121/2011 súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur (trestné stíhanie trvalo 3 roky). Treba dodať, že Ústavný súd SR nepovažoval za neprimeranú sumu 620 eur mesačne za odškodnenie 55 mesiacov trvajúceho trestného stíhania vo veci, v ktorej boli preukázané v súvislosti s trestným stíhaním negatívne následky v rodinnom živote poškodeného (rozpad rodiny a manželstva),

v jeho zdravotnom stave (srdcový kolaps a PN) a v sťaženom pracovnom uplatnení (nález č.k. III. ÚS 754/2016-42).

46/ Z uvedených rozhodnutí vyplýva, že súdmi priznané náhrady nemajetkovej ujmy v dôsledku nezákonného vedenia trestného stíhania sa pohybujú od cca 2.000,- eur do cca 6.000,- eur, v priemere približne od 400,- eur do 1.000,- eur za jeden rok trestného stíhania, a to podľa závažnosti preukázaných následkov. Podľa nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 288/2017: "Pri určovaní sumy nemajetkovej ujmy musia všeobecné súdy zároveň zohľadňovať svoju vlastnú rozhodovaciu činnosť, a teda v súlade s princípom rovnosti rozhodovať v porovnateľných veciach rovnako a v ich judikatúre by tak mal existovať vzťah priamej úmernosti medzi závažnosťou ujmy a výškou priznanej náhrady."

47/ Pre porovnanie odvolací súd poukazuje napr. aj na českú súdnu prax, v ktorej sa základná suma, z ktorej sa pri určovaní výšky primeraného zadosťučinenia vychádza, pohybuje v rozmedzí medzi 15.000,- Kč až 20.000,- Kč (cca 600 až 800 eur) za jeden rok trvania trestného stíhania (konania), t.j. 1.250,- Kč až 1.667,- Kč (cca 50 až 67 eur) za jeden mesiac. NS ČR súčasne považuje za potrebné zohľadniť aj to, že akékoľvek konanie vždy určitú dobu trvá. Bolo by preto nesprávne, ak by aj počiatočná doba konania (ktorú by bolo možné považovať ešte za primeranú) bola odškodňovaná v rovnakej výške ako doba túto primeranosť presahujúca. Pre vysporiadanie sa s touto problematikou tak NS ČR pokladá za rozumné, aby prvé dva roky konania (resp. prvých 24 mesiacov) boli ohodnotené sumou polovičnou, ako sú sumy uvedené vyššie; teda 15.000,- Kč až 20.000,- Kč za prvé dva roky konania spolu (za jeden rok potom 7.500,- Kč až 10.000,- Kč). Súd by teda mal pri stanovovaní sumy predstavujúcej primerané zadosťučinenie vždy prihliadnuť k celkovej dobe trvania trestného konania. Ak bolo navyše konanie extrémne dlhé, tzn. trvalo výrazne dlhšie, než by sa dalo vzhľadom na okolnosti daného prípadu očakávať, mala by sa priznaná čiastka za príslušný časový úsek bližšie k hornej hranici vyššie uvedených intervalov. Ako však konštatuje NS ČR, každý prípad je potrebné posudzovať individuálne a zohľadniť všetky okolnosti a špecifiká (pozri Stanovisko Občanskoprávného a obchodného kolegia Nejvyššího soudu ČR zo dňa 13.04.2011, sp. zn. Cpjn 206/2010).

48/ Sumarizujúc vyššie uvedené mal odvolací súd za to, že v konkrétnej prejednávanej veci je primerané priznať žalobcovi nemajetkovú ujmu cca. v sume 375,- eur za jeden rok trvania trestného stíhania, teda celkom za štyri roky sumu 1.500,- eur a to po zohľadnení osobitostí danej veci (dĺžky trestného stíhania, výšky hroziaceho trestu a výsledok šetrenia verejnej ochrankyne práv č. 2253/2016/VOP zo dňa 20.01.2017). Podľa názoru odvolacieho súdu takouto výškou dôjde k naplneniu požiadavky primeranosti a proporcionálnej náhrady za celkovú dĺžku trvania trestného konania, za čas žalobcu nedobrovoľne strávený na úkonoch nariadených orgánmi činnými v trestnom konaní a za stres s tým spojený. Odvolací súd má za to, že práve takáto výška priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je spôsobilá kompenzovať vzniknutú ujmu v zmysle jej zmiernenia a to na spravodlivom základe (zdôvodnená konkrétnymi východiskami a závermi). Celková priznaná výška nemajetkovej ujmy 1.500 eur je, podľa názoru odvolacieho súdu, primeraná pokiaľ ide o vyváženie, resp. zmiernenie následkov ujmy vzniknutej žalobcovi nezákonným trestným stíhaním; nevymyká sa z medzí predstáv spravodlivosti a slušnosti a zohľadňuje aj fakt, že žalobcovi sa nedostalo primeraného zadosťučinenia v inej ako peňažnej forme, a vzhľadom na značný odstup času, na jej reparovanie už nie je postačujúce len samotné konštatovanie porušenia práva, zohľadniac, že na druhej strane, z pohľadu nie úplne konkrétnej odvolacej argumentácie žalobcu, keď žalobca v konaní nepreukázal také skutočnosti alebo okolnosti ohľadne miery zásahu do jeho osobnostnej sféry, ktoré by odôvodňovali priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo vyššom rozsahu ako 1.500,- eur, keď nepreukázal ním tvrdené skutočnosti ohľadom konkrétneho zhoršenia zdravotného stavu, nutnosti podstúpiť rôzne lekárske vyšetrenia, ani užívanie medikamentózneho liečby v príčinnej súvislosti s vedením trestného konania. Odvolací súd preto odvolací argument žalobcu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), keď jeho nárok na náhradu nemajetkovej ujmy pre nepreukázanie výšky ujmy zamietol v celom rozsahu, vzhliadol ako dôvodný.

49/ Pokiaľ ide o ostatné odvolacie dôvody, vo vzťahu k nim odvolací súd musí konštatovať ich neopodstatnenosť. Nemiestna je odvolacia námietka žalobcu, že nebol súdom prvej inštancie poučený o jeho procesných právach a povinnostiach už pri prvom procesnom úkone. Z obsahu súdneho spisu totiž vyplýva, že po doručení žaloby na súd prvej inštancie nasledoval pokyn vyššej súdnej úradníčky na doručenie všeobecného poučenia o procesných práv žalobcovi (čl. 94 a 95 súdneho spisu), ktoré poučenie žalobca prevzal dňa 15.01.2021 (doručenka na č.l. 94).

50/ K odvolaciemu argumentu, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca (išlo v tom čase o zákonnú sudkyňu V. Z., aktuálne už s prerušeným výkonom funkcie), žalobca vzniesol voči nej námietku zaujatosti podaním zo dňa 03.02.2023, až po vyhlásení rozsudku (18.01.2023). V námietke uviedol, že medzi zákonnou sudkyňou a zástupcom strany sporu za žalovanú je osobný vzťah. Ten videl v tom, že na

Generálnej prokuratúre SR bola (je) v rovnakom čase funkčne zaradená W.. Y. Z., ktorá by mala byť v blízkom príbuzenskom vzťahu so zákonnou sudkyňou. Z tohto dôvodu sú u zákonnej sudkyne splnené zákonné dôvody na jej vylúčenie z konania a rozhodovania v tejto právnej veci podľa § 49 ods. 1 CSP. Dodal, že o tejto skutočnosti sa dozvedel až z informácie Generálnej prokuratúry SR zo dňa 30.01.2023, z ktorého dôvodu námietku podal včas. Zákonná sudkyňa sa k tejto námietke vyjadrila dňa 08.02.2023. Uviedla, že ju považuje za účelovú a nedôvodnú. Potvrdila, že W.. Y. Z. je s ňou v príbuzenskom vzťahu (dcéra), je prokurátorkou viac ako 15 rokov, pričom viac ako rok je prokurátorkou Generálnej prokuratúry a venuje sa trestnému právu. Veci, ktoré prejednáva ako zákonný sudca s dcérou nekonzultuje, nepreberá a nerieši, pričom je sudkyňou 27 rokov. Obe majú dostatočné skúsenosti a vedomosti na oddeľovanie pracovného a súkromného života. Jej postavenie prokurátorky Generálnej prokuratúry nijakým spôsobom nemôže zakladať pochybnosti o jej nezaujatosti k žalovanému.

51/ Podľa § 49 ods. 1 CSP sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k veci, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní, možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

52/ Podľa § 52 ods. 1 CSP strana má právo z dôvodov uvedených v § 49 uplatniť námietku zaujatosti.

53/ Podľa § 52 ods. 2 CSP v námietke zaujatosti musí byť okrem všeobecných náležitostí podania uvedené, proti komu smeruje, dôvod, pre ktorý má byť sudca vylúčený, kedy sa strana uplatňujúca si námietku o dôvode vylúčenia dozvedela a dôkazy na preukázanie svojho tvrdenia, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôže bez svojej viny pripojiť. Na podanie, ktoré nespĺňa náležitosti podľa prvej vety, súd neprihliada; v tomto prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ustanovenia o odstraňovaní väd podania sa nepoužívajú.

54/ Právo každého na nezávislý a nestranný súd, zakotvené v článku 36 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. V náleze sp. zn. II. ÚS 71/97 Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „obsahom práva na nestranný súd je, aby rozhodnutie v konkrétnej veci bolo výsledkom konania nestranného súdu, čo znamená, že súd musí každú vec prerokovať a rozhodnúť tak, aby voči účastníkom postupoval nezaujato a neutrálne, žiadnemu z nich nenadŕžal a objektívne posúdil všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Nestranný súd poskytuje všetkým účastníkom konania rovnaké príležitosti pre uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok, pokiaľ súd má právomoc o takomto práve rozhodnúť.“ Ak je právo na nestranný súd vážne ohrozené z dôvodu nedostatočných záruk nezaujatého konania zo strany sudcu, na predchádzanie a zabránenie možného nespravodlivého rozhodnutia slúži inštitút vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodnutia sporu. Je potrebné si uvedomiť, že ide o prostriedok ultima ratio, nakoľko tento inštitút v podstate zasahuje do ústavne garantovaného práva na zákonného sudcu, a preto je v každom konkrétnom prípade potrebné k otázke možného vylúčenia (zákonného) sudcu z prejednávania sporu pre zaujatosť pristupovať so všetkou opatrnosťou a dôkladnosťou a starostlivo zvážiť, či skutočne existujú dôvody, ktoré sudcovi celkom zjavne bránia spor prejednať a rozhodnúť nestranne a nezávisle. Ústavný imperatív, že nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy Slovenskej republiky), je predovšetkým ochranou proti ľubovoľnému či účelovému obsadzovaniu konajúceho súdu. Možno konštatovať, že rovnako neústavné a nezákonné ako prejednanie a rozhodnutie veci sudcom, o ktorého nezaujatosti je pochybnosť, by bolo aj rozhodnutie o vylúčení sudcu v prípade, kde pre také opatrenie nie sú splnené zákonné podmienky.

55/ Účelom inštitútu vylúčenia sudcu z prejednávania a rozhodovania sporu je prispieť k nestrannému prejednaniu sporu, k nezaujatému prístupu súdu k stranám alebo k ich zástupcom a tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Z hľadiska ustanovenia § 49 CSP je právne významný vzťah sudcu, a to buď vzťah k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní. Pomer k sporu ako okolnosť spochybňujúca nezaujatosť sudcu predpokladá situáciu, keď sudca je právne zainteresovaný na výsledku konania. O pomere k stranám alebo k ich zástupcom ako okolnosti vzbudzujúcej pochybnosti o nezaujatosti sudcu možno uvažovať, ak sa zakladá na príbuzenstve, či iných kladných alebo záporných vzťahoch sudcu k stranám alebo k ich zástupcom. Zaujatosť konkrétneho sudcu v prejednanom spore musí vyplývať z objektívnych okolností podmieňujúcich jeho vzťah k predmetu konania alebo jeho vzťah k stranám tohto konania alebo k ich zástupcom. Povinnosť preukázať okolnosti odôvodňujúce zaujatosť konajúceho sudcu na prejednaní a rozhodnutí jemu pridelenej veci spočíva na tom, kto vzniesol námietku zaujatosti. Na druhej strane k záveru o tom, že sudca je vylúčený, nie je potrebné, aby bolo preukázané, že je zaujatý. Na vylúčenie sudcu postačuje, ak možno mať so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní

pochybnosti o jeho nezaujatosti, dôvodnosť ktorých musí však vyplývať z objektívne preukázateľných skutočností.

56/ Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (napríklad Piersack proti Belgicku). Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Významné z tohto hľadiska je, čo si sudca myslel pro foro interno. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti, až kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúce nie je však (subjektívne) stanovisko sudcu, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska (sudcu), ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje teória zdania nezaujatosti (spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k predmetu sporu a k stranám sporu, resp. aj k ich zástupcom. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v hodnotení subjektívneho pocitu sudcu, či sa cíti, resp. necíti byť zaujatý, ale aj v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je to, či obava je objektívne oprávnená. V každom jednotlivom prípade je potrebné posúdiť, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje ako sudcu nestranného.

57/ Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Posúdenie nestrannosti sudcu nespočíva len v tvrdení strany sporu, považujúcej sudcu za zaujatého, ale má základ v objektívnej úvahe, či možno usudzovať, že by sudca zaujatý mohol byť. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o zaujatosti, resp. nezaujatosti zákonného sudcu je povaha subjektívneho vzťahu sudcu k sporu, k stranám či ich zástupcom, ktorá je natoľko objektivizovateľná, že možno dôvodne pochybovať o nezaujatosti sudcu. K vylúčeniu sudcu môže dôjsť až vtedy, ak je evidentné, že jeho vzťah k sporu, stranám alebo ich zástupcom je takej povahy a intenzity, že aj napriek zákonom stanovenej povinnosti nebude schopný nezávisle a nestranne vo veci rozhodnúť. V prvom rade je však potrebné brať zreteľ na to, že sudca je profesionál, spôsobilý odosobniť sa pri výkone svojej funkcie a rozhodovať nestranne. Pokiaľ strana nepreukáže opak, resp. nepredloží súdu také konkrétne indície, ktoré budú opaku vážne nasvedčovať, je potrebné vychádzať z uvedenej premisy (o nestrannom sudcovi) a neprelamovať princíp zákonného sudcu (teda neodnímať sudcovi vec pridelenú v súlade so zákonom, ani stranám neodnímať zákonného sudcu). Takýto postup bez vážnych dôvodov môže tiež následne vyvolať pochybnosti o nestrannom a nezávislom súde, a to napr. u druhej strany sporu (ktorá zaujatosť sudcu nenamietala). Aj v konaní o námietke zaujatosti na povinnosť tvrdenia nadväzuje dôkazná povinnosť, čo znamená, že strana konania musí svoje tvrdenie vedieť aj hodnoverne preukázať, inak toto tvrdenie zostáva len v rovine argumentačnej. To samozrejme platí len pri preukazovaní pomeru sudcu predpokladaného zákonom, spôsobilého viesť k pochybnostiam o nezaujatosti a nie aj pri preukazovaní samotnej zaujatosti (ktorá sa ako vnútorný psychický vzťah sudcu až na pomerne vzácne výnimky preukázať nedá).

58/ V danom prípade žalobca odôvodnil námietku zaujatosti smerujúcu voči sudkyňi súdu prvej inštancie V. Z. Z. (aktuálne už aktívne funkciu sudkyne nevykonáva, poznámka odvolacieho súdu) tým, že je v príbuzenskom vzťahu s W. Y. Z., ktorá bola v čase rozhodovania súdu prvej inštancie zamestnancom zástupcu žalovanej (prokurátorkou Generálnej prokuratúry SR), čo by malo, podľa žalobcu, zakladať dôvod na jej vylúčenie. Pokiaľ ide o subjektívny aspekt nestrannosti namietanej sudkyne, z obsahu jej vyjadrenia vyplýva, že sa vo veci necíti byť vo vzťahu k žalobcovi zaujatá, že pracovné veci so svojou dcérou, prokurátorku GP SR, nekonzultuje, nepreberá ani nerieši. Neboli tak zistené žiadne okolnosti, ktoré by indikovali subjektívny vzťah dotknutej sudkyne (jej subjektívna zainteresovanosť) k predmetu

sporu, sporovým stranám, či ich zástupcom, a preto ohľadom subjektívneho aspektu nestrannosti, podľa názoru odvolacieho súdu, nie je možné pochybovať o nezaujatosti namietanej sudkyne. Z obsahu pripojeného trestného spisu nevyplýva ani žiadny poznatok, či len náznak, že by dcéra zákonnej sudkyne W. Y. Z. ako prokurátorka vykonávala procesné úkony v danej trestnej veci v prípravnom konaní alebo v konaní pred súdom. Samotná okolnosť, že dcéra zákonnej sudkyne je jednou z desiatok zamestnancov (prokurátorov) Generálnej prokuratúry, ktorá - ako inštitúcia vedie veľké množstvo obdobných prípadov voči poškodeným, bez ďalšieho nie je spôsobilé indikovať nedostatok nestrannosti sudkyne V. Z. z hľadiska jej zákonných aspektov. A preto nie je možné pochybovať o nezaujatosti namietanej sudkyne.

59/ Vzhľadom na odôvodnenie uvedené v ods. 39 až 48, odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ išlo o výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, a preto rozsudok č.k. 12C 64/2020-399 zo dňa 18.01.2023 podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 1.500,- eur do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku a vo zvyšnej (zamietajúcej) časti (v rozsahu prevyšujúcom 1.500 eur) napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

60/ V zmysle žiadosti žalovanej odôvodnenej charakterom schvaľovacej procedúry pri úhradách náhrad škôd poškodeným, jej odvolací súd poskytol lehotu na plnenie (paričnú lehotu) v rozsahu 30 dní (§ 232 ods. 2 CSP).

61/ O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2 CSP a § 255 ods. 2 CSP tak, že procesne úspešnejšej žalovanej nárok na ich náhradu nepriznal. Zohľadnil skutočnosť vyplývajúcu z obsahu spisu, že jej trovy v konaní (tak prvoinštančnom ako aj odvolacom), nevznikli (7Cdo 14/2018, R 72/2018). Pri aplikácii ust. § 255 ods. 2 CSP odvolací súd vychádzal zo zistenia, že sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 18.000 eur, avšak úspešný bol len v rozsahu 1.500 eur (t.j. v rozsahu 8,33%). Celkový procesný úspech žalovanej tak činí 83,34 % (91,67 % - 8,33%).

62/ Odvolací súd pre úplnosť dodáva, že v deň verejného vyhlásenia rozsudku, avšak ešte pred jeho vyhlásením (30.10.2025 o 9,25 hod.), doručil žalobca odvolaciemu súdu podanie označené ako „Námietka zaujatosti podľa § 49 CSP a podnet na zloženie členov senátu“. Pokiaľ išlo o námietku podľa § 49 CSP, tú vzniesol voči členke senátu JUDr. Zuzane Kučerovej. Námietku odôvodnil tým, že sa menovaná sudkyňa mala „ako zákonná sudkyňa v konaní vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/157/2011 nevhodným a neetickým spôsobom vyjadrovať k jeho majetkovým pomerom vo vzťahu k hodnote ním darovanej nehnuteľnosti pani žalobkyni E. v uvedenom konaní pri odňatí jej oslobodenia od platenia súdnych poplatkov. O uvedenom sa dozvedel od pani žalobkyne E. z rozhodnutia odvolacieho súdu, kde odvolací súd označil vyjadrenie zákonnej sudkyne JUDr. Kučerovej ako nevhodné a urážlivé, pričom uznesenie o odňatí oslobodenia od platenia súdnych poplatkov zrušil. Po oboznámení sa s rozhodnutím odvolacieho súdu dňa 14.02.2013 podal Sudcovskej rade Okresného súdu Bratislava I podnet pre možné neetické a nevhodné správanie sa JUDr. Zuzany Kučerovej. Predsedníčkou sudcovskej rady bola v tom čase V. Z. Z., ktorá za Okresný súd Bratislava I vydala rozsudok č.k. B1-12C 64/2020-399 (t.j. ním odvolaním napadnutý rozsudok, poznámka odvolacieho súdu), kde o podanom odvolaní má rozhodovať aj JUDr. Zuzana Kučerová. Uvedené má za dôvody, ktoré by mohli zakladať vylúčenie JUDr. Zuzany Kučerovej z prejednávania a rozhodovania sporu sp. zn. 10Co/28/2023, nakoľko so zreteľom na jej pomer k sporu k jeho osobe, ako žalobcovi, možno mať odôvodnené pochybnosti o jej nezaujatosti. O dôvode možného vylúčenia sa dozvedel 29.10.2025, kedy zistil zloženie senátu z oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnenom na úradnej tabuli súdu“. Odvolací súd s poukazom na § 53 ods. 1 a 3 CSP túto námietku nadriadenému súdu nepredložil, nakoľko na ňu neprihliadal. Primárne odvolací súd vychádzal z toho, že námietka zaujatosti voči sudkyňi JUDr. Zuzane Kučerovej bola podaná po zákonnej lehote 7 dní. Žalobca sa totiž zloženie odvolacieho senátu 10Co, a teda aj okolnosť, že jeho riadnou členkou (v zmysle zverejneného Dodatku k rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave na rok 2020 účinného od 01.04.2020) je JUDr. Zuzana Kučerová, dozvedel podstatne skôr ako 29.10.2025, čo možno bez pochybností vyvodit' z elektronického súdneho spisu vedeného v danej sporovej veci (sp. zn. 10Co 28/2023), do ktorého nazeral napr. v dňoch 28.01.2025, 28.04.2025, 07.09.2025, 05.10.2025, atď. V kontexte s tým, že žalobca v námietke „skreslene“ uvádza okolnosti zo dňa 14.02.2013 a 20.03.2013 (t.j. okolnosti z pred viac ako 12-tich rokov), kedy V. Z. (v tom čase ako členka/predsedníčka Sudcovskej rady Okresného súdu Bratislava I) prejednávala jeho podnet na JUDr. Zuzanu Kučerovú (v tom čase sudkyňu Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 19C/157/2011- L. E. c/a Slovenská republika), z ktorých zjavne vyvodzuje dôvod na vylúčenie JUDr. Kučerovej, je zrejmé, že námietka nebola uplatnená včas. Navyiac, odvolací senát 10Co v zložení JUDr. Frimmelová, JUDr. Kučerová a Mgr. Jana Janics Bajánková rozhodoval aj v odvolacej veci sp. zn. 10Co

83/2020, ktorej bol žalobca stranou sporu, a to uznesením zo dňa 31.10.2024. Aj z tejto udalosti žalobca musel nadobudnúť vedomosť, že členkou odvolacieho senátu 10Co je JUDr. Zuzana Kučerová.

63/ Pokiaľ ide o žalobcom namietané nezákonné zloženie odvolacieho senátu 10Co v podaní zo dňa 30.10.2025, k tomu odvolací súd uvádza, že členka odvolacieho senátu JUDr. Michaela Frimmelová je od 25.09.2025 dlhodobo práceneschopná, z ktorého dôvodu nemohla dňa 30.10.2025 predmetnú odvoláciu vec „spolurozhodovať“. Preto o odvolaní žalobcu rozhodol senát v zložení s JUDr. Marošom Maškovičom, ktorý sa stal jeho členom na základe Dodatku č. 8 k RP na rok 2025 s účinnosťou od 01.10.2025 (teda JUDr. Kučerová, predsedníčka senátu a Mgr. Jana Janics Bajánková a JUDr. Maškovič ako členovia senátu). JUDr. Kučerová a JUDr. Frimmelová majú v zmysle rozvrhu práce zastupovanie vzájomné.

64/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).